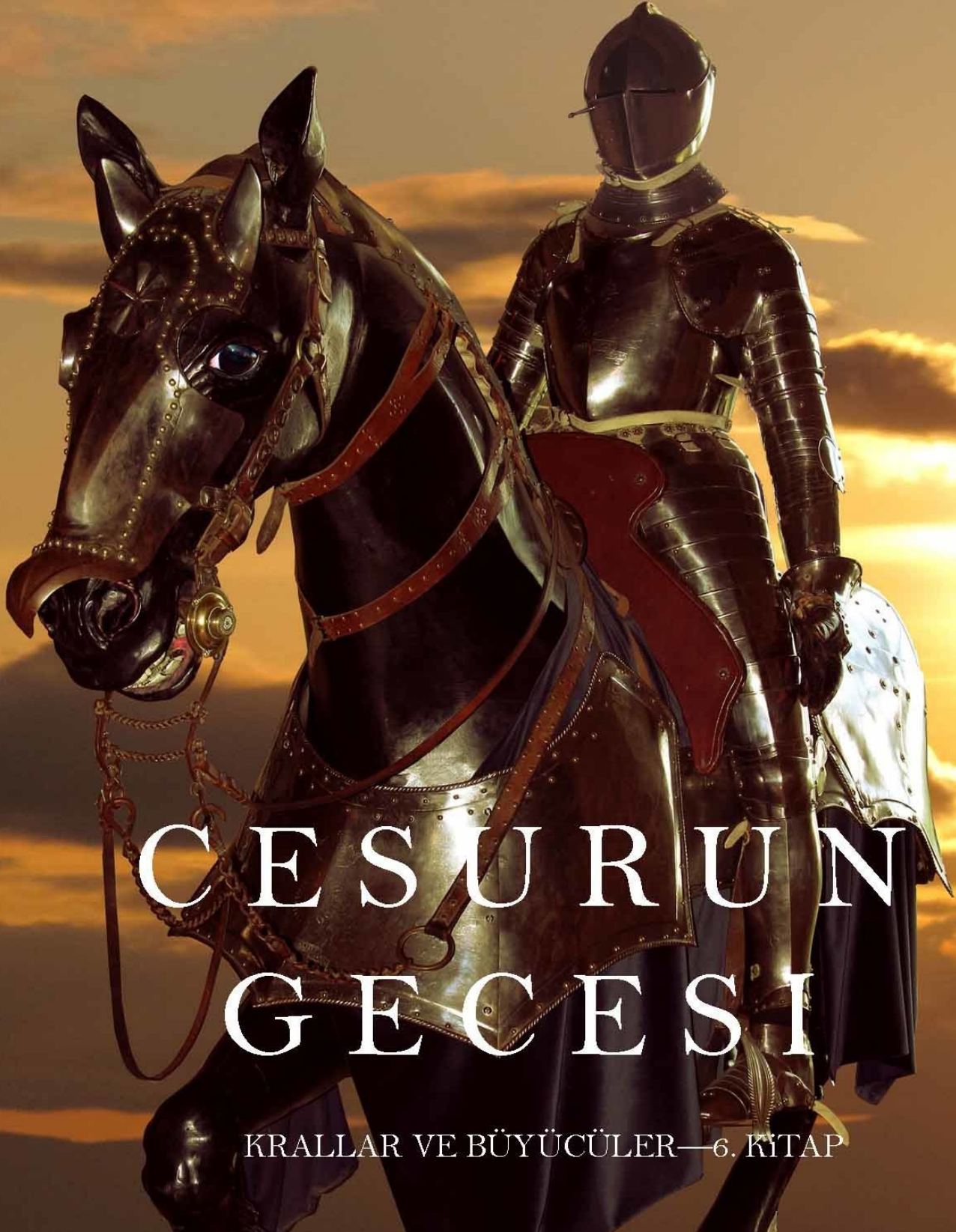

MORGAN RICE

CESURUN
GEÇESİ

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER—6. KİTAP

Krallar ve Büyüçüler

Morgan Rice
Cesurun Gecesi

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Cesurun Gecesi / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Krallar ve Büyücüler)

Morgan Rice'in önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini'nin The Inheritance Cycle (Miras) serisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice'in bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır. The Wanderer, A Literary Journal (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak) CESURUN GECESİ'nde, Marda'dan kaçıp Hakikat Asası'yla birlikte Escalon'a dönmenin bir yolunu bulmak zorundadır. Eğer başarabilirse, onu, Ra'nın orduları, bir trol ulusu ve bir ejderha sürüsünün karşılayacağı, hayatının en destansı savaşı beklemektedir. Güçleri ve silah yeteri kadar güçlüyse, annesi ona, kaderinin sırları ve doğumu hakkındaki tüm gerçekleri açıklamak üzere onu bekleyecektir. Duncan tek ve son kez Ra'nın ordularına karşı destansı bir direniş göstermek zorundadır. Fakat Duncan hayatının en büyük savaşı ve son direniş için Şeytan Deresi'ne doğru ilerlerken, Ra'nın ona hazırladığı tuzaktan habersizdir. Ölüm Körfezi'nde Merk ve Kral Tarnis'in kızı ejderhalarla savaşmak için Alec ve Kayıp Adalar halkıyla güçlerini birleştirecektir. Duncan'ı bulmalı ve Escalon'u kurtarmak için birlik olmalıdırlar. Fakat Vesuvius tekrar ortaya çıkmıştır ve onları bekleyen tehlikeden haberleri yoktur. Krallar ve Büyücüler'in destansı finali, en dramatik çatışmalar, silahlar ve büyü sizi, yürek parçalayıcı bir trajedi ve ilham verici bir yeniden doğuşla dolu, nefes kesici ve beklenmedik bir sona götürecektir. Güçlü atmosferi ve komplike karakterleriyle GÖLGELER DİYARI, şövalyeler ve savaşçılar, krallar ve lordlar, onur ve mertlik, büyü, kader, canavarlar ve ejderhaların sürükleyici bir efsanesi. Bu bir aşk ve kırık kalpler, aldatma, ihtiras ve ihanet hikâyesi. Bizi, sonsuza kadar bizimle yaşayacak bir dünyaya davet eden, her yaşta ve her cinsiyetten okuyucuları tatmin edebilecek, üst kalite bir fantezi. KRALLAR VE BÜYÜCÜLER serisinin 5. Kitabı yakında yayında olacak. Felsefe Yüzüğü serisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Morgan Rice bir başka harika fantezi serisinin sözünü veriyor ve bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış...

İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Ejderhaların Yükselişİ ile ilgili olarak)

© Rice M.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BÖLÜM BİR	12
BÖLÜM İKİ	16
BÖLÜM ÜÇ	19
BÖLÜM DÖRT	21
BÖLÜM BEŞ	23
BÖLÜM ALTI	25
BÖLÜM YEDİ	28
BÖLÜM SEKİZ	30
BÖLÜM DOKUZ	32
BÖLÜM ON	34
BÖLÜM ON BİR	36
Конец ознакомительного фрагмента.	37

Morgan Rice

CESURUN GECESESİ (KRALLAR VE BÜYÜCÜLER—6. KİTAP)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan'ın yeni destansı serisi TAÇLAR VE GÖRKEM, 2016 Nisan'ında 1.kitabı olan KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE ile yayında olacak.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice için Yazılmış Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ dizisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ'nde Morgan Rice bir başka harika fantezi dizisinin sözünü veriyor, bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz.”

--Books and Movie Reviews
Roberto Mattos

“EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ daha başlangıcından başarılı... Üstün bir fantezi... Olması gerektiği gibi, bir protagonist ile başlıyor ve düzgün bir şekilde şövalyeler, ejderhalar, sihir ve canavarlar ve kaderin geniş çemberine doğru ilerliyor... Üst düzey bir fantezi edebiyatın tüm yakalayıcı unsurları bu kitapta mevcut, askerler ve savaşlardan kendiyi yüzleşmeye kadar... Güçlü, inanılır genç bir protagonist ile ilerleyen destansı fantezi edebiyat sevenler için tavsiye edilecek bir kitap.”

--Midwest Book Review
D. Donovan, eKitap Eleştirmeni

“Morgan Rice'ın önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini'nin THE INHERITANCE CYCLE (MİRAS) dizisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice'ın bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır.”

--The Wanderer, A Literary Journal (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak)

“Hikâyesinde gizem ve entrika elementleri bulunduran esprili bir fantezi. Kahramanların Görevi cesur olmak ve büyüme, gelişme ve mükemmelliğe götüren hayat amaçlarıyla ilgili... Dolgun fantezi maceraları, bir baş kahraman, araçlar ve hayalperest bir çocuk olan Thor'un olanaksız

durumlarla karşılaşp genç bir yetişkin haline gelişine çok iyi şekilde odaklanan bir dizi hareketli karşılaşmalar sağlayan bir macera arayanlar için ideal... Destansı bir genç yetişkin dizisinin neler sunabileceğinin sadece bir başlangıcı.”

--*Midwest Book Review (D. Donovan, eKitap Eleştirmeni)*

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir Kitap.”

--*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Destansı fantezi Felsefe Yüzüğü serisinin (şu anda 14 Kitaptan oluşuyor) heyecan dolu bu ilk kitabında Rice, okurlarını 14 yaşındaki, hayali, krala hizmet eden elit şövalye birliği Gümüş Lejyon'a katılmak olan Thorgrin “Thor” McLeod ile tanıştırıyor. Rice'ın yazını sağlam ve oldukça merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALIÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALIÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)

SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŞ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

TAKINTII (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

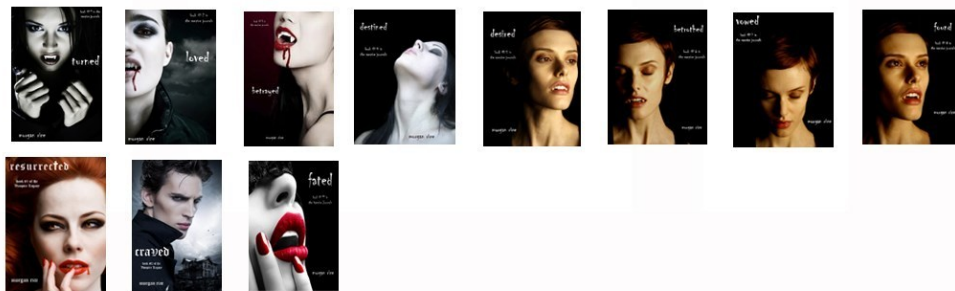
THE SORCERER'S RING

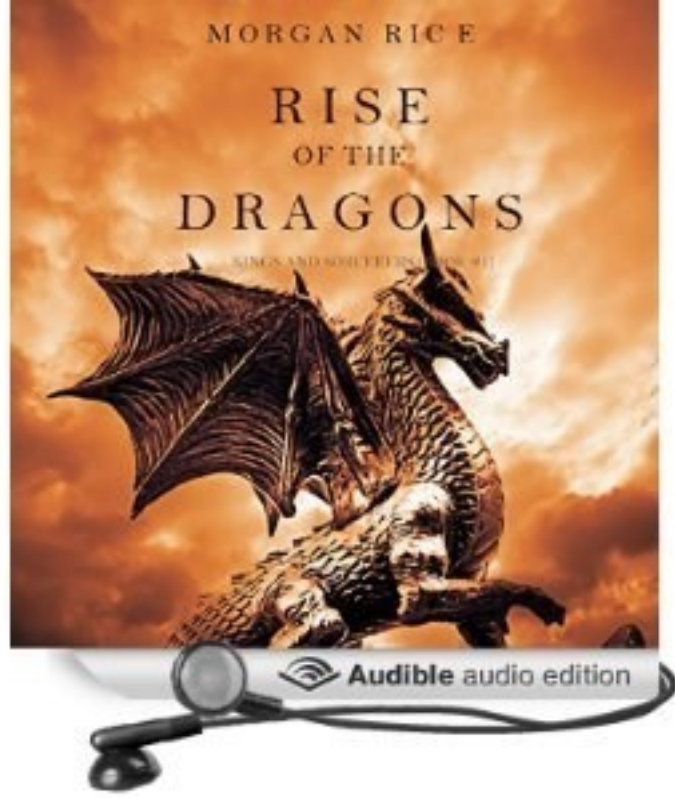

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

KRALLAR VE BÜYÜCÜLERİ Sesli Kitap olarak dinleyin!

Ücretsiz Kitap ister misiniz?

Morgan Rice'in eposta listesine kaydolun ve 4 ücretsiz Kitap, 2 ücretsiz harita, 1 ücretsiz uygulama ve size özel hediyeleri alın! Kaydolmak için siteyi ziyaret edin: www.morganricebooks.com

Morgan Rice © 2015

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu Kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları Algol'a ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

BÖLÜM BİR

Duncan geri çekilmeye başlayan sel sularına doğru yürüdü, sular baldırlarına kadar sıçırıyordu, yüzen mezarlığa doğru yürürken etrafında düzinelerce adamı da onunla birlikte ilerliyordu. Ebediakan'ın sel sularından geriye kalanların arasında yürürken, yüzlerce Pandesia askerinin cesedi suyun üzerinde yüzyüyor, bacaklarına çarpıyordu. Göz alabildiğine uzanan bir ceset denizi oluşmuştu, Pandesia askerleri su basmış Kanyon'dan taşıyor, geri çekilen sularla birlikte çöle sürükleniyordu. Zaferin vakur havası ortama hâkim olmuştu.

Duncan sularla dolu Kanyon'a baktı, sular köpürürken hala her an ceset fıskırıyordu. Daha sonra dönüp ufka, coşkun dalgalarının damlamaya dönüştüğü Ebediakan'a baktı. İçinde yavaş yavaş zafer heyecanının yükselmeye başladığını hissetti. Her yanda donakalmış adamlarının zafer tezahüratları yükselmeye başlamıştı, hepsi inanamaz bir halde sulara doğru ilerliyor, hepsi yavaş yavaş kazanmış olduklarının farkına varıyordu. Tüm şartlara karşın hayatta kalmış, kendilerinden çok daha büyük bir orduyu alt etmişlerdi. Sonuçta Leifall başarmıştı. Duncan sadık askerlerine, Leifall'a, Anvin'e ve en önemlisi de oğluna karşı büyük bir minnettarlık hissetti. Tüm amansız olasılıklara karşın hiçbiri korkup geri çekilmemişti.

Uzaktan bir gümbürtü duyuldu ve Duncan ufka baktığında Leifall ve aralarında Anvin ve Aidan'ın da bulunduğu Leptuslular'ı görünce içi sevinçle doldu, hepsi onlarla yeniden birleşmek üzere Ebediakan'dan dönüyordu. Leifall'un küçük ordusu da onlara katıldı, yüzlerce adamın zafer naraları oradan bile duyulabiliyordu.

Duncan kuzeye baktı ve uzakta ufkun siyahla kaplı olduğunu gördü. Yaklaşık bir günlük bir mesafede Pandesia ordusunun geri kalanı bulunuyordu, askerler toparlanıyor, yenilgilerinin intikamını almaya hazırlanıyordu. Duncan, bir dahaki sefere binlerce askerle değil fakat yüzbinlere askerle geleceklerini biliyordu.

Duncan zamanlarının az olduğunu anladı. Bir kez şanslı olmuştu fakat dünyanın tüm numaralarını da denese yüzbinlerce kişilik bir orduya karşı direniş göstermelerinin hiçbir yolu yoktu. Ayrıca tüm numaraları tükenmişti. Yeni bir stratejiye ihtiyacı vardı ve bunu çok hızlı bulmak zorundaydı.

Adamları etrafında toplanırken Duncan adamlarının sert ve ağırbaşlı yüzlerine baktı; bu büyük savaşçıların kendisinden liderlik etmesini beklediklerinin farkındaydı. Bir sonraki kararı her ne olursa olsun yalnızca kendisini değil, adamların tamamını ve aslında Escalon'un kaderini etkileyecekti. Bir sonraki kararını bilgece vermeyi bu adamların hepsine borçluydu.

Duncan beynini zorladı, cevabı bulabilmeyi isterken herhangi bir stratejik hamlenin olası tüm yollarını hesaplıyordu. Tüm hamleler büyük risk taşıyordu, hepsi vahim sonuçlara yol açabilirdi ve hepsi de aşağıda, kanyonda yaptıklarından çok daha riskliydi.

“Komutanım?” diyen bir ses duyuldu.

Duncan dönüp baktığında, kendisine saygılı bir ifadeyle bakmakta olan Kavos'un ciddi yüzüyle karşılaştı. Onun arkasındaki yüzlerce adamın da bakışları onun üzerindeydi. Hepsi de emirlerini bekliyordu. Duncan'ı felaketin eşiğine kadar takip etmişler ve hayatta kalmışlardı, hepsi ona güvenmişti.

Duncan derin bir nefes alarak başıyla işaret verdi.

“Pandesimalılarla açık arazide karşılaşacağız” diye söze girdi “ve kaybedeceğiz. Bizden hala yüze bir gibi bir oranda sayıca üstünler. Ayrıca bizden daha iyi dinlenmiş haldeler, daha iyi silahları ve donanımları var. Günbatımında ölmüş olabiliriz.”

Duncan iç geçirdi, adamları her bir kelimesini dikkatle dinliyordu.

“Fakat kaçamayız” diye devam etti “kaçmamalıyız da. Ülkeye saldıran troller ve tepemizde dolanan ejderhalar varken kaybedecek zamanımız veya gerilla savaşı için vaktimiz yok. Saklanmak

da bizim için söz konusu değil. Bize, istilacıları yenmek ve onları ülkemizden sonsuza dek çıkartmak için gözü pek, hızlı ve etkili bir stratejiye ihtiyacımız var.”

Duncan yaklaşan imkânsız görevi düşünerek uzun bir süre sessiz kaldı. Duyabildiği tek ses çölden doğru esen rüzgârın sesiydi.

“Ne öneriyorsun Duncan?” diye sordu sonunda Kavos.

Kavos’un sözleri kafasının içinde yankılanırken Duncan, baltalı kargısını tutan elini sıkıp gevşeten ve dikkatli bir şekilde kendisine bakmakta olan Kavos’a baktı. Bu büyük savaşçılara bir strateji borçluymuştu. Yalnızca hayatta kalmak için değil; zafere giden bir yol...

Duncan Escalon’un arazisini değerlendirdi. Bildiği tüm savaşlar arazi yapısı sayesinde kazanılmıştı ve şimdi bu savaşta da elinde kalan tek avantaj anavatanının arazisini iyi tanıyor olması gibi duruyordu. Escalon’da arazinin doğal bir avantaj sağlayabileceği tüm bölgeleri düşündü. Kesinlikle çok özel bir yer olmalıydı, birkaç bin askerin yüzbinlerce askere karşı koyabileceği bir yer... Böyle bir şeye izin verebilecek, Escalon’da, hatta herhangi bir ülkede, çok az yer vardı.

Fakat Duncan babasının ve büyük babasının ona anlatıp içine işlediği efsaneleri ve hikâyeleri, incelediği muhteşem eski zaman savaşlarını hatırladıkça, zihninin en kahramanca, en destansı olanlara, az sayıda orduların çok daha büyük ordulara karşı koyduğu savaşlara kaydığını fark etti. Zihni her seferinde yeniden tek bir yere dönüp geliyordu: Şeytan Vadisi.

Kahramanların diyarı. Birkaç adamın bir orduya kafa tuttuğu, Escalon’un tüm büyük savaşçılarının test edildiği yer. Vadi tüm Escalon’daki en dar geçidi oluşturuyordu ve tüm ülkede belki de arazinin savaşın kaderini tayin edebildiği tek yerdirdi. Dik yamaçlar ve denize uzanan dağlar, geçmek için çok dar bir koridor bırakıyor, birçok can almış olan Vadi’yi oluşturuyordu. Askerleri tek sıra halinde geçmeye zorluyordu. Orduları tek sıra hale gelmeye zorluyordu. Yeterince iyi konumlanmış ve yiğit birkaç askerin bir orduyla savaşabileceği bir darboğaz yaratıyordu. En azından efsanelere göre böyleydi.

“Vadi” dedi Duncan sonunda.

Tüm gözler büyümişti. Yavaşça herkes saygılı bir şekilde başını salladı. Vadi ciddi bir karardı; orası olabilecek son çareydi. Orası gidebilecek başka hiçbir yer kalmadığında gidilecek, ölümle yaşam arasında, birinin kurtarılabilmesi veya tamamen kaybolacağı bir yerdirdi. Orası efsanelerin yurduydı. Kahramanların bölgesi...

“Vadi” dedi Kavos sakalını sıvazlarken uzun bir süre başını sallayarak. “Güçlü. Fakat hala bir problem kalıyor.”

Duncan ona baktı.

“Vadi, istilacıları dışarıda tutmak için tasarlanmış bir arazi, içeride değil” dedi. “Pandesimalılar ise zaten içerideler. Belki yolu kapatıp onları içeride tutabiliriz. Fakat biz onların dışarı çıkmasını istiyoruz.”

“Atalarımızın zamanından beri hiç” diye ekledi Bramthos “bir istilacı ordu Vadi’yi geçtikten sonra tekrar oradan geçmeye zorlanmadı. Artık çok geç. Oradan çoktan geçtiler.”

Duncan başıyla onayladı; kendisi de aynı şeyleri düşünüyordu.

“Bunu göz önünde tuttum” dedi. “Fakat her zaman bir yol vardır. Belki de onları içeriye, diğer tarafa doğru çekebiliriz. Ve bir kez girdiklerinde yolu kapatır, savunmamızı yaparız.”

Adamlar ona bakarken kafalarının karıştığı belli oluyordu.

“Peki bu nasıl yapmamızı öneriyorsun?” diye sordu Kavos.

Duncan kılıcını çekti, kumda kuru bir alan buldu, ilerledi ve çizmeye başladı. Kılıcı kumda iz bırakırken tüm adamlar da etrafına toplanmıştı.”

“Birkaçımız onları peşimizden içeri çeker” dedi kılıcıyla kumda bir çizgi çizerek. “Geri kalanlarımız diğer tarafta, geçişi kapatmaya hazır halde bekler. Pandesimalılara bizi kovaladıklarını, onlardan kaçtığımızı düşündürmeliyiz. Benim ordum vadiden geçtikten sonra tünellerden dönüp, Vadi’nin bu tarafına geri gelir ve geçişi kapatır. Daha sonra hep birlikte bir direniş gösterebiliriz.”

Kavos başını salladı.

“Ra’nın ordusunu o vadiye göndereceğini sana düşündüren nedir?”

Duncan içinde bir kararlılık hissetti.

“Ra’yı anlıyorum” dedi. “Yıkımımızı görmek için can atıyor. Topyekûn bir zafer için yanıp tutuşuyor. Hareketimiz aşırı gururunu tetikleyecektir ve bu yüzden de tüm ordusunu peşimizden gönderecektir.”

Kavos başını salladı.

“Onları vadiye çekecek adamlar” dedi “açıkta kalacak. Tünelere zamanında dönebilmek neredeyse imkânsız olacaktır. O adamlar büyük ihtimalle kapana kısılp ölecektir.”

Duncan ağırbaşlı bir şekilde başıyla onayladı.

“İşte bu yüzden de o adamları ben komuta edeceğim” dedi.

Adamların hepsi saygı dolu bir ifadeyle kendisine baktı. Sakallarını sıvazlarlarken, hepsinin yüzlerinde endişe ve şüphe okunuyordu, bu planın ne kadar riskli olduğunun farkındalardı.

“Belki işe yarayabilir” dedi Kavos. “Belki Pandesia kuvvetlerini üstümüze çekebilir ve hatta belki onları köşeye kıştırabiliriz. Fakat yine de Ra tüm adamlarını göndermeyecektir. Burada konuşlanmış olanlar onun yalnızca güney kuvvetleri. Topraklarımızda yayılmış durumda başka askerleri de var. Kuzeyi savunan güçlü kuzey ordusu var. Bu destansı çarpışmayı kazansak bile savaşı kazanamayız. Adamları hala Escalon’u ellerinde tutmaya devam eder.”

Duncan da aynı şeyleri düşünerek başıyla onayladı.

“Bu yüzden güçlerimizi bölmemiz gerekiyor” dedi. “Yarımız Vadi’ye giderken, diğer yarımız kuzeye sürecektir ve Ra’nın kuzey ordusuna saldırarak. Orduya sen komuta edeceksin.”

Kavos şaşırılmış bir şekilde ona baktı.

“Eğer Escalon’u kurtaracaksak, hepsini tek seferde yapmamız gerekiyor” diye ekledi Duncan. “Sen kuzeydeki çatışmayı yöneteceksin. Onları anavatanına, Kos’a götür. Çatışmayı dağlara taşı. Orada kimse senin kadar iyi savaşamaz.”

Kavos başıyla onayladı, fikri beğendiği belli oluyordu.

“Ya sen Duncan?” diye sordu endişeli bir ses tonuyla. “Bizim kuzeyde kazanma şansımız ne kadar zayıfsa, sizin Vadi’de kazanma şansınız çok daha beter.”

Duncan başıyla onayladı ve gülümsedi. Kavos’un omzunu kavradı.

“İhtişam için daha çok şansımız var öyleyse” dedi.

Kavos hayranlık içinde gülümsedi.

“Peki ya Pandesia donanması?” diye araya girdi Seavig, öne çıkarak. “Şimdi bile Ur limanı ellerinde. Denizlerimiz onların elindeyken Escalon kurtarılamaz.”

Duncan bir elini dostunun omzuna koyarak başıyla onayladı.

“İşte bu nedenle sen de adamlarını alıp kıyıya gideceksin” dedi Duncan. “Gizli filomuzu kullan ve gece kuzeye, Acılar’a kadar git. Ur’a gir ve yeterince kurnazlıkla belki onları yenebilirsin.”

Seavig sakallarını sıvazlayarak bakarken gözleri haylazlık ve meydan okuma ile parlıyordu.

“Binlerce gemiye karşı sadece bir düzine kadar gemimiz olacağının farkındasındır” dedi.

Duncan başıyla onayladı ve Seavig gülümsedi.

“Seni sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum” dedi Seavig.

Seavig atına atarken, adamları da onu takip etti ve tek bir söz daha etmeden harekete geçip adamlarını alıp çöle, denize ulaşmak için batıya doğru yönetmeye başladı.

Kavos öne çıktı, Duncan’ın omzunu kavradı ve gözlerinin içine baktı.

“Hepimizin Escalon için öleceğini biliyordum” dedi. “Yalnızca, bu kadar görkemli bir şekilde öleceğimizi bilmiyordum. Bu, atalarımıza layık bir ölüm olacak. Bunun için sana teşekkür ederim Duncan. Bize muhteşem bir hediye verdin.”

“Ve ben de sana” dedi Duncan.

Kavos dönüp başıyla adamlarına işaret verdi ve tek bir söz daha etmeden hepsi atlarına binip, kuzeye, Kos’a doğru at sürmek üzere harekete geçti. Hepsi istekli naralar atarak at sürüyor, giderlerken dev bir toz bulutu oluşturuylardı.

Arkalarında Duncan, kendisinden komut bekleyen birkaç yüz adamıyla tek başına kalmıştı. Dönüp adamlarına baktı.

“Leifall yaklaşıyor” dedi, ufukta onların gelişini izlerken. “Onlar vardığında, hep birlikte Vadi’ye doğru yola çıkacağız.”

Duncan atına binmek üzere ilerlerken, aniden bir ses havayı yarıdı:

“Komutanım!”

Duncan diğer tarafa döndü ve gördüğü şeyle şoke oldu. Doğudan yalnız başına bir figür yaklaşıyor, çölün üzerinden onlara doğru yürüyordu. Duncan yaklaşan kıızı izlerken kalp atışları hızlanmıştı. Bu mümkün olamazdı.

Kız yaklaşıırken adamları ona yol açtı. Duncan’ın kalbi bir an duracak gibi oldu ve gözlerinin yavaşça keyif gözyaşlarıyla dolduğunu hissetti. Buna inanmakta zorlanıyordu. Karşıdan, çölden bir anda belirmiş gibi gelen, kızıydı.

Kyra.

Kyra tek başına onlara doğru yürürken, yüzünde bir gülümsemeyle doğrudan Duncan’a yönelmişti. Duncan afallamıştı. Kyra oraya nasıl gelmişti? Orada ne arıyordu? Neden yalnızdı? Tüm yolu yürümüş müydü? Andor neredeydi? Ejderhası neredeydi?

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Fakat yine kıızı kanlı canlı olarak geri dönmüştü. Kızını görünce ruhunun onarıldığını hissetmişti. Sadece bir anlığına bile olsa dünyada her şey yolunda gibi hissetmişti.

“Kyra” dedi heyecanla ona yaklaşarak.

Duncan kızına bir an önce sarılmak için kollarını açıp gülümseyerek yürürken adamları ona yol veriyordu. Kyra da gülümsüyordu ve babasına doğru yürürken kollarını açmıştı. Kızının hayatta olduğunu bilmek yaşadığı her şeye değerdi.

Duncan son birkaç adımı atarken kızını kucaklamak için çok heyecanlıydı ve Kyra yaklaşıp ona sarıldığında kollarını onun etrafına doladı.

“Kyra” dedi gözyaşları içinde. “Hayattasın. Bana geri geldin.”

Gözlerinden yaşların süzüldüğünü hissedebiliyordu, bunlar mutluluk ve rahatlamanın gözyaşlarıydı.

Fakat kızına sarıldığı sırada, kıızı tuhaf bir şekilde hala sessizdi.

Yavaş yavaş Duncan bir şeylerin yanlış olduğunu anlamaya başladı. Ne olduğunu anlamasından hemen önce dünyası göz karartıcı bir acıyla doldu.

Duncan yutkunurken nefes almakta zorlanıyordu. Nefesinin kesildiğini hissettiği sırada mutluluk gözyaşları bir anda acı gözyaşlarına döndü. Neler olduğunu tam olarak idrak edemiyordu; sevgi dolu bir sarılma yerine, göğüs kafesinden içeri giren soğuk bir çelik hissediyordu. Midesine doğru yayılan bir sıcaklık hissetti, uyuştüğünü, nefes alamadığını ve düşünemediğini fark etti. Acı fazla göz karartıcı, fazla yakıcı, fazla beklenmedikti. Başını eğdi ve kalbine saplanmış bir hançer görünce şoke oldu.

Kyra’ya döndü, gözlerinin içine baktı. Hissettiği acıdan daha beter olan şey kızının ihanetiydi. Ölmek onu rahatsız etmiyordu. Fakat kızının ellerinde ölmek onu parçalıyordu.

Dünyanın etrafında dönmeye başladığını hissettiği sırada Duncan afallamış şekilde gözlerini kırptı, dünyada en çok sevdiği kişinin neden ona ihanet etmiş olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Fakat Kyra yalnızca gülümsüyor, hiçbir pişmanlık belirtisi göstermiyordu.

“Merhaba, baba” dedi. “Seni tekrar görmek çok güzel.”

BÖLÜM İKİ

Alec ejderhanın ağzında durmuş, titreyen elleriyle Bitmemiş Kılıç'ı sıkıca tutarken başı dönüyor, ejderhanın kanı bir şelale gibi üstüne boşalıyordu. Ejderhanın, her biri kendi boyundaki jilet keskinliğindeki dişlerinin arasından dışarıya baktı ve ejderha okyanusa doğru düşüşe geçerken kendini hazırladı. Ölüm Körfezi'nin buz gibi suları onu karşılamak üzere içeri dolarken midесinin ağzına geldiğini hissetti. Çarpma onu öldürmese bile ejderhanın ağırlığı altında ezilerek öleceğinin farkındaydı.

Hala bu devasa canavarı öldürmeyi başarmış olmanın şoku içinde olan Alec, ejderhanın o ağırlığı ve hızıyla Ölüm Körfezi'nin dibine kadar batacağını ve kendisini de birlikte götüreceğini biliyordu. Bitmemiş Kılıç bir ejderhayı doğrayabilirdi fakat hiçbir kılıç düşüşünü durduramazdı. Daha beteri, ejderhanın rahatlayan çene kasları nedeniyle gevşemiş olan çenesi üzerine kapanıyor ve Alec'in asla çıkamayacağı bir kafes oluşturmaya başlıyordu. Eğer hayatta kalmaya dair bir şansı olacaksa hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Ejderhanın damağından üzerine kan boşalmakta olan Alec kılıcı çekti ve çene kapanmak üzereyken cesaretini toplayıp sıçradı. Buz gibi havaya doğru düşerken çılgık attı, ejderhanın jilet gibi keskin dişleri sırtını yaralıyor, etini kesiyordu ve bir anlığına bluzu ejderhanın dişlerine takıldığında başaramayacağını düşündü. Ardında çenenin kapandığını duyduğu, bluzunun yırtıldığını hissetti, bir parçası kopmuştu ve sonunda serbest düşüşe geçmişti.

Alec aşağıdaki karanlık, girdaplı sulara doğru çarpınarak düşerken kendini cesaretlendirdi.

Aniden bir su sesi oldu ve Alec soğuk suya dalarken şoke oldu, buz gibi soğuk nefesini kesiyordu. Gördüğü son şey ejderhanın cansız bedeninin hemen yakınına doğru, körfeze çarpmak üzere düşüşü oldu.

Ejderhanın bedeni korkunç bir şekilde suyun yüzeyine indi ve her yana dev dalgalar sıçrattı. Şansına Alec'i kıl payı iskalamıştı ve yükselen dalgalar Alec'i cesetten uzağa taşımıştı. Dalgalar durulmadan önce Alec'i yaklaşık altı metre uzağa taşımıştı ve sonra dev bir girdaba dönüşüp her şeyi yutmaya başladığında Alec dehşete kapıldı.

Alec uzaklaşabilmek için tüm gücüyle yüzmeye başladı fakat uzaklaşamıyordu. Çabaladığı sırada hatırladığı son şey, dev girdap tarafından derinlere doğru çekilmeye başladığı oldu.

Alec kılıcı hala sıkıca tutarken tüm gücüyle yüzmeye çalışıyor, şimdiden yüzeyin altı metre kadar altında, dondurucu suyun içinde ayak çırpıyor, debeleniyordu. Umutsuz bir şekilde yüzeye doğru ayak çırpıttı, yukarıda güneş ışığı parlıyordu ve o sırada dev köpekbalıklarının kendisine doğru yüzmeye başladığını gördü. O anda geminin suyun üzerinde yukarı aşağı hareket eden gövdesini fark etti ve eğer hayatta kalmak istiyorsa yalnızca birkaç dakikasının olduğunu anladı.

Son bir ayak çırpışla Alec yüzeye çıkıp nefes almaya çalıştı ve bir an sonra güçlü bir elin kendisini kavradığını hissetti. Başını kaldırıp baktığında Sovos'un onu gemiye doğru çektiğini gördü ve bir an sonra, kılıç hala elinde, havaya yükselmeye başladı.

Fakat gözünün ucuyla bir hareket hissettiğinde dönüp o tarafa baktı ve dev bir kırmızı köpekbalığının sudan bacağına hedef alarak sıçradığını gördü. Hiç zamanı yoktu.

Alec kılıcın elinde vınladığını, ona ne yapması gerektiğini söylediğini hissetti. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Kılıcı iki eliyle tutup tüm gücüyle aşağı doğru iterken sallandı ve çılgık attı.

Ardından çeliğin eti kesme sesi duyuldu ve Alec, Bitmemiş Kılıç'ın dev köpekbalığını ikiye bölüşünü şok içinde izledi. Kırmızı sular bir anda parçaları yiyen köpekbalıklarıyla doldu.

Bir başka köpekbalığı ayaklarına doğru saldırırken Alec bu kez daha yükseğe çekildiğini hissetti ve geminin güvertesine sert bir iniş yaptı.

Güvertede yuvarlanırken homurdandı, yara ve berelerle kaplanmıştı. Üstünden sular damlarken, rahatlamış bir şekilde güçlkle nefes aldı. Biri anında üzerine bir battaniye örttü.

“Sanki bir ejderha öldürmüş olmak yetmemiş gibi” dedi Sovos gülümseyerek, Alec’in yanında durmuş, ona bir şarap kesesi uzatırken. Alec büyük bir yudum aldı ve şarap midelerini ısıttı.

Geminin içi heyecanlı ve karmaşa durumunda askerlerle doluydu. Alec buna şaşırmamıştı; ne de olsa bir ejderhanın bir kılıçla öldürülmesi pek de sık görülen bir şey değildi. Etrafına bakındı ve kalabalığın arasında Merk ve Lorna’yı gördü, kendisinden önce yükselip alçalan suların kurtarıldıkları belli oluyordu. Merk ona bir hırsız, belki de bir suikastçı gibi görünürken Lorna uhrevi kalitede baş döndürücüydü. Her ikisinin de üzerlerinden sular damlıyor, sersemlemiş ve hayatta oldukları için mutlu görünüyorlardı.

Alec tüm askerlerin hayret içinde kendisine baktığını fark etti ve yavaşça ayağa kalkarken ne yapmayı başarmış olduğunun farkına vararak kendisi de şoke oldu. Askerler, sanki Alec bir tanrıymışçasına bir elindeki üzerinden su damlayan kılıca bir Alec’e bakıyordu. Elinde sanki canlı bir şeymiş gibi ağırlığını hissettiği kılıca kendisi de bakmadan duramadı. Gizemli, parlak metale sanki yabancı bir nesneye bakıyormuş gibi baktı ve ejderhayı deştiği anı, kılıcın ejderhanın etine girişiyle yaşadığı şoku zihninde yeniden canlandırdı. Bu silahın gücüne hayret etti.

Alec için belki de bundan daha fazlası, *kendisinin* kim olduğunu merak etmeden edememesi olmuştu. Onun gibi, sıradan bir köyden sıradan bir oğlan nasıl olmuş da bir ejderhayı öldürebilmişti? Onu bekleyen kader neydi? Bunun hiç de sıradan bir kader olmayacağını hissetmeye başlamıştı.

Alec birbirine çarpan binlerce çene sesi duydu ve küpeşteden aşağı baktığında yüzlerce kırmızı köpekbalığının, suyun yüzeyinde duran ejderha cesediyle beslenmekte olduğunu gördü. Ölüm Körfezi’nin siyah suları şimdi kan kırmızıydı. Alec yüzen cesede baktı ve gerçekten başarmış olduğunu iyice özümsemişti. Bir şekilde bir ejderha öldürmüştü. Tüm Escalon’da yalnızca kendisi, tek başına...

Hava gürültülü çığlıklarla doldu ve Alec başını kaldırıp baktığında, düzinelerce daha ejderhanın uzakta alevler püskürterek daireler çizdiğini, intikam almak için hareket ettiklerini gördü. Ejderhalar Alec’e gözlerini dikmiş bakarken, bazıları yaklaşmaya korkuyormuş gibi görünüyordu. Ejderha dostlarının suyun yüzeyinde cansız yüzdüğünü gören ejderhalardan bazıları sürüden ayrıldı.

Fakat diğerleri öfkeli bir çığlık atarak Alec’in üzerine doğru dalışa geçti.

Onların dalışa geçtiğini gören Alec hiç zaman kaybetmedi. Geminin kış tarafına koştu, küpeşteye sıçradı ve ejderhalarla yüzleşti. Kılıcın gücünün içinde dolaştığını, kendisini teşvik ettiğini hissediyordu ve orada durduğu sırada içinde yeni, çelik gibi bir irade hissetti. Sanki kılıç onu yönetiyormuş gibi hissediyordu. O ve kılıç artık tek vücut olmuştu.

Ejderha grubu doğrudan üzerine geldi. Parlak yeşil gözleri olan devasa bir ejderha gruba liderlik ediyor, alev püskürtürken çığlık atıyordu. Alec elinde titreşen ve ona cesaret verdiğini hissettiğin kılıcı havaya kaldırdı. Escalon’un kaderinin söz konusu olduğunun farkındaydı.

Alec bir savaş narası atarken, içinde daha önce hiç fark etmediği bir cesaretin yükseldiğini hissetti ve o anda kılıç parlamaya başladı. Aniden yoğun bir ışın demedi fırlayıp havaya yükseldi ve yaklaşan alev duvarını havada durdurdu. Işın alevleri geri döndürene kadar yoluna devam etti ve Alec kılıcı bir kez daha savurduğunda ejderha kendi alevlerinin içinde hapsolüp çığlık attı. Büyük bir alev topunun içinde kalan ejderha dümdüz aşağı düşüp sulara gömülürken çığlık atıp çırpındı.

Bir başka ejderha dalışa geçti ve Alec bir kez daha kılıcı havaya kaldırıp alev duvarını engelledi ve ejderhayı öldürdü. Başka bir ejderha yaklaştı ve o anda, sanki Alec’i havaya kaldıracakmış gibi, pençelerini aşağı uzattı. Alec dönüp kılıcı savurdu ve ejderhanın bacaklarını kopardığını görünce şoke oldu. Ejderha çığlık attı ve aynı anda Alec kılıcı tekrar savurarak ejderhanın yan tarafında büyük bir yarık açtı. Ejderha okyanusa çakıldı ve suyun içinde uçamaz bir halde kanat çırparken, etrafı bir sürü köpekbalığıyla sarılmıştı.

Küçük kırmızı bir başka ejderha diğer taraftan alçaldı, çenesi kocaman açılmıştı ve bu kez Alec içgüdülerinin kendisini yönlendirmesine izin verdi ve havaya sıçradı. Kılıç ona güç verdi ve Alec hayal edebileceğinden çok daha yükseğe, ejderhanın başının üzerine kadar sıçradı ve sırtına indi.

Ejderha çığlık attı ve sıçradı fakat Alec sıkıca tutundu. Ejderha onu sırtından atamadı.

Alec ejderhadan daha güçlü olduğunu, ona hükmedebileceğini hissetti.

“Ejderha!” diye seslendi. “Sana emrediyorum! Saldır!”

Ejderhanın dönüp yükselmekten ve hala alçalarak yaklaşmakta olan bir düzine kadar ejderhanın arasına doğru uçmaktan başka seçeneği yoktu. Alec onlarla korkusuzca yüzleşti, onlarla karşılaşmak üzere yükselirken kılıcı önünde tutuyordu. Ejderhalarla havada karşılaştıklarında Alec sahip olabileceğini hiç tahmin etmediği bir hız ve güçle kılıcı tekrar tekrar savurdu. Bir ejderhanın kanadını kopardı, ardından bir başkasının boğazını kesti, bir diğerrinin boynunun yan tarafına kılıcını soktu ve sonra dönüp bir diğerrinin kuyruğunu kesti. Ejderhalar teker teker gökten düşüp sulara çakıldı ve körfezde girdaba sebep oldu.

Alec hiç merhamet etmedi. Gökyüzünde gezinerek sürüye tekrar tekrar saldırırken hiç geri çekilmedi. Kendini kaptırmış halde devam ederken, kalan birkaç ejderhanın korkup, çığlık atarak dönüp uzaklaştığını zar zor fark etti.

Alec buna inanmakta zorlanıyordu. Ejderhalar. *Korkmuştu.*

Alec aşağı baktı. Ne kadar yüksekte olduğunu fark etti, aşağıda yayılan Ölüm Körfezi’ni, birçoğu alevler içinde yüzlerce gemiyi ve suda yüzen binlerce trol cesedini gördü. Knossos Adası da alevler içindeydi, büyük kalesi harabeye dönmüştü. Her tarafa yayılan bir kargaşa ve yıkım manzarası vardı.

Alec kendi filosunu gördü ve ejderhayı aşağı yönlendirdi. Yaklaştıklarında Alec kılıcı havaya kaldırıp ejderhanın sırtına sapladı. Ejderha çığlık attı ve düşmeye başladı. Suya yaklaştıklarında Alec sıçradı ve geminin yakınına suya indi.

Hiç vakit kaybetmeden halatlar fırlatıldı ve Alec tekrar gemiye çekildi.

Alec gemiye çıktığında bu kez titremedi. Artık üşümüyor, yorgunluk, zayıflık veya korku hissetmiyordu. Onun yerine hiç bilmediği bir güç hissediyordu. Cesaret ve kuvvet dolu olduğunu hissediyordu. Yeninden doğmuş gibiydi.

Bir ejderha sürüsünü öldürmüştü.

Ve artık Escalon’daki hiçbir şey onu durduramazdı.

BÖLÜM ÜÇ

Vesuvius, elinin tersinde keskin bir pençe hissederek uyandı, bir gözünü hafif araladı, diğer gözü hala kapalıydı. Dengesi bozuk bir halde etrafına bakındı ve kumun üzerinde yüzüstü yatıyor olduğunu fark etti, arkasında okyanus dalgaları kıyıya vuruyor, buz gibi soğuk sular bacaklarına kadar geliyordu. O an hatırladı. Destansı bir savaşın ardından Ölüm Körfezi'nin kıyısına savrulmuştu; orada ne kadar süreyle bilinçsiz bir şekilde yatmış olduğunu merak etti. Dalgalar yavaşça içeri doğru geliyor, uyanmamış olsa onu sulara doğru çekmeye hazırlanıyordu. Fakat onu uyandıran suların soğukluğu değil, elinin üzerindeki yaratık olmuştu.

Vesuvius kumda uzanan eline baktı ve büyük mor bir yengecin elinin üzerine kısılcını saplamış, etinden bir parça koparmakta olduğunu gördü. Sanki Vesuvius bir cesetmiş gibi rahatına bakıyordu. Her bir kısıkaç saplamasıyla Vesuvius bir acı dalgası hissediyordu.

Vesuvius bu yaratığı suçlayamazdı; etrafına baktı ve tüm sahile yayılmış binlerce cesedi gördü, trol ordusundan geriye kalanlar... Tüm ordusu orada, üzerlerinde mor yengeçlerle yatıyor, yengeçlerin kısıkaç sesleri havayı dolduruyordu. Çürüyen trollerin kokusu üzerine bastığında Vesuvius neredeyse kusacaktı. Elinin üzerindeki yengeç belli ki Vesuvius'a kadar gelmeye cüret eden ilk yaratıktı. Diğerleri onun hala canlı olduğunu hissetmiş ve beklemiş gibilerdi. Fakat bu cesur yengeç şansını denemişti. Düzinelerce yengeç daha şimdi o tarafa doğru gelmeye başlamıştı, çekinerek diğer yengecin izinden gidiyorlardı. Vesuvius dakikalar içinde bu küçük ordu tarafından üzeri kaplanıp, canlı canlı yeneceğinin farkındaydı; tabii eğer öncesinde Ölüm Körfezi'nin buz gibi dalgaları tarafından suya çekilmezse!

İçinde yakıcı bir öfke hisseden Vesuvius diğer eliyle uzandı ve mor yengeci yakalayıp yavaşça sıkmaya başladı. Yengeç kaçmaya çalıştıysa da Vesuvius buna müsaade etmedi. Yengeç çılgın gibi debelenip, kısıkaçlarıyla Vesuvius'a ulaşmaya çalışıyordu fakat Vesuvius onun etrafında dönmesine izin vermiyordu. Yengeci yavaş yavaş sıkıyor, acı vermekten büyük keyif alarak rahatına bakıyordu. Vesuvius elini bir yumruk haline getirerek sıkarken yaratık yüksek perdeden bir tıslama sesiyle çığlık attı.

Nihayet yaratık patladı. Vesuvius kabuğun onu tatmin eden çatırtısını duyarken, mor kan parçaları eline aktı. Vesuvius yengeci yere fırlatıp püre haline getirdi.

Vesuvius bir dizinin üstüne kalkarken hala titriyordu ve o doğrulurken düzinelerce yengeç bir anda kaçıştı, bir ölünün ayaklanmasından şoke oldukları belli oluyordu. Bir zincir reaksiyon başladı ve Vesuvius kıyıda ilk adımını atarken binlerce yengeç kaçışıp sahili boş bıraktı. Mezarlığın içinden yürürken bir anda her şeyi hatırladı.

Knossos savaşı. Ejderhalar geldiğinde kazanmak, Lorna ve Merk'i yok etmek üzereydi. Adadan düşüşünü, ordusunu kaybedişini hatırladı, filusun alevler içinde kalışını ve nihayet kendisinin de boğulmaktan döndüğünü hatırladı. Tam bir bozgun olmuştu ve Vesuvius bu düşünceden utandı. Dönüp körfeze, yenilgiye uğradığı yere baktı ve uzakta Knossos adasının hala yanmakta olduğunu gördü. Suyun üzerinde süzülen filusunun, parçalara ayrılmış artıklarını gördü, parçalanmış gemilerden bazıları hala yanıyordu. Derken yükseklerden gelen bir çığlık duydu. Gökyüzüne baktı ve gözlerini kırptı.

Vesuvius gözünün önünde olan şeye inanamıyordu. Bu mümkün değildi. Ejderhalar gökten düşüp, hareketsiz bir şekilde körfeze çakılıyordu.

Ölüyorlardı.

Daha yukarıda yalnız bir adam, bir ejderhanın sırtına yapışmış, elinde bir kılıç, ejderhayı sürerek diğer ejderhalarla savaşıyordu. Nihayet sürünün kalanı dönüp kaçtı.

Vesuvius tekrar suya baktığında ufukta, Kayıp Adalar bayrağı taşıyan bir düzine gemi gördü ve ejderhayı süren adamın ejderhanın sırtından atlayıp gemiye dönüşünü izledi. Lorna ve suikastçı Merk'i fark etti ve onların hala hayatta olduğunu bilmek onu öfkeden delirtti.

Vesuvius tekrar kendi bulunduğu kıyıya baktı. Ölü ve yengeçler tarafından veya dalgalarla sürüklenip köpekbalıkları tarafından yenen trol ulusunu incelerken hiç olmadığı kadar yalnız hissetti. Getirmiş olduğu ordudan sağ kalan tek kişinin kendisi olduğunu şoke olarak fark etti.

Vesuvius döndü ve kuzeye, Escalon anakarasına baktı ve orada, uzakta bir yerde Ateşler'in sönmüş olduğunu biliyordu. Şimdi halkı Marda'yı terk ediyor, Escalon'a akın ediyordu, milyonlarca trol güneye göçüyordu. Sonuçta Vesuvius Kos Kulesi'ne ulaşmayı, Ateş Kılıcı'nı yok etmeyi başarmıştı ve kendi ulusu çoktan Escalon'a geçmiş ve onu parçalarına ayırmaya başlamış olmalıydı. Trollerin bir lidere ihtiyacı vardı. Kendisine ihtiyaçları vardı.

Vesuvius bu çatışmayı kaybetmiş olabilirdi fakat savaşı kazandığını hatırlaması gerekiyordu. Hayatının en muhteşem anı, tüm hayatı boyunca beklediği an hala onu bekliyordu. Artık toprak talep etme, halkını topyekûn bir zafere götürme vakti gelmişti.

Evet, diye düşündü dimdik ayağa kalkıp, acıyı, yaralarını, dondurucu soğuğu üzerinden atarken. Oraya gelme amacına ulaşmıştı. Kız ve halkı okyanus için çırpınmaya devam edebilirdi. Sonuçta önünde Escalon'un yıkımı vardı. İsteddiği zaman geri dönüp o kızı daha sonra da öldürebilirdi. Bu düşünce onu gülümsetti. Onu gerçekten öldürebilirdi. Onu lime lime doğrayabilirdi.

Vesuvius hafif tempoda koşmaya başladı ve sonra da son sürat koşmaya geçti. Kuzeye gidecekti. Ulusuyla buluşacak ve onları tüm zamanların en büyük çarpışmasına götürecekti.

Escalon'u sonsuza kadar yok etme vakti gelmişti.

Yakında Escalon ve Marda bir bütün olacaktı.

BÖLÜM DÖRT

Yerdeki yarık git gide genişlerken Kyle hayret içinde izliyordu, binlerce trol çırpınarak, yeryüzünün derinliklerine doğru, ölümlerine uçuyordu. Asası havada olan Alva yakın duruyordu ve asasından çok yoğun bir ışık yayılıyordu; o kadar parlaktı ki Kyle gözlerini korumak zorunda kalmıştı. Alva trol ordusunu yok ediyor, tek başına kuzeyi koruyordu. Kolva'yı yanında bulan Kyle tüm gücüyle savaşmıştı ve ikisi yaralanmadan önce düzinelerce trolü şiddetli bir göğüs göğse çatışmayla öldürürken kaynakları azalıyordu. Trollerin Escalon'a dolmasını engelleyen tek şey Alva'ydı.

Kısa süre sonra troller yerdeki yarığın onları öldürdüğünü anlayıp uzak tarafta, on beş metre kadar bir mesafede durdu, daha fazla ilerleyemeyeceklerini anlamışlardı. Şaşkınlık dolu gözlerle Alva, Kolva, Kyle, Dierdre ve Marco'ya baktılar. Yarık onlara doğru ilerlemeye devam ederken dönüp panik dolu bir ifadeyle kaçtılar.

Az sonra büyük gümbürtü uzaklaştı ve her yana sessizlik hâkim oldu. Trol akını durmuştu. Marda'ya geri mi kaçıyorlardı? Başka yeri istila etmek için tekrar mı toplanıyorlardı? Kyle emin olamıyordu.

Her şey sessizliğe gömülürken Kyle acıyan yaralarıyla yerde yatıyordu. Alva asasını indirirken onu izledi, etrafındaki ışık yavaşça sönmüştü. Daha sonra Alva ona döndü, bir avcunu uzattı ve Kyle'in alınına koydu. Kyle vücuduna bir ışığın hücum ettiğini hissetti, ısındığını, hafiflediğini hissetti ve dakikalar içinde tamamen iyileştiğini hissetti. Şok içinde doğrulup oturduğunda kendini yeniden hissedebiliyordu ve içi minnettarlıkla dolmuştu.

Alva, Kolva'nın yanında diz çöktü, elini karnının üzerine koydu ve onu da iyileştirdi. Dakikalar içinde Kolva ayağa kalkmıştı, tekrar ayağa kalkabildiğine şaşırılmış olduğu belli oluyordu ve gözlerinde bir ışık parlıyordu. Sırada Dierdre ve Marco vardı ve Alva avcunu onların üzerlerine koyarak onları da iyileştirdi. Alva asasıyla uzanıp Leo ve Andor'a da dokundu ve onlar da ayaklarının üzerlerine doğruldu. Hepsi, yaraları onların işlerini tamamen bitirmeden önce, Alva'nın sihirli gücüyle iyileşmişti.

Kyle hayret içinde ayağa kalktı, bu sihirli varlığın, birçokları için hayatları boyunca sadece bir söylenti olan gücüne ilk elden tanık olmuştu. Gerçek bir ustanın huzurunda olduğunun farkındaydı. Öte yandan bunun kısa süreli bir durum olduğunu, ustanın kalamayacağını da hissediyordu.

“Başardın” dedi Kyle hayret ve minnettarlık dolu bir şekilde. “Tüm bir trol ulusunu engelledin.” Alva başını salladı.

“Hayır, engellemedim” dedi ciddi bir şekilde, sesi ölçülü ve kadimdi. “Onları sadece yavaşlattım. Büyük ve çok kötü bir yıkım hala bize doğru geliyor.”

“Fakat nasıl?” diye sordu Kyle. “Bu yarığı asla geçemezler. Binlerce trolü öldürdün. Güvende değil miyiz?”

Alva üzgün bir şekilde başını salladı.

“Bu ulusun daha hiçbir şeyini görmedin. Milyonlarcası daha gelecek. Büyük savaş başladı. Escalon'un kaderine karar verecek savaş!”

Alva Ur Kulesi'nin yıkıntıları arasında yürüyüp asasıyla yolunu açarken, Kyle bu gizemle kafası karışmış bir halde onu izliyordu. Nihayet Dierdre ve Marco'ya döndü.

“Ur'a dönmek için can atıyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

Dierdre ve Marco umut dolu gözlerle başarıyla onayladı.

“Gidin” diye emir verdi.

İkisi açıkça afallamış bir şekilde baktı.

“Fakat orada hiçbir şey kalmadı” dedi Dierdre. “Şehir yok edildi, sular altında kaldı. Artık Pandesia hâkimiyetinde.”

“Oraya dönmek demek ölmemiz demek” diye Marco araya girdi.

“Şimdilik” dedi Alva. “Fakat çok yakında size orada ihtiyaç duyulacak, büyük savaş başladığında...”

Dierdre ve Marco'nun daha fazla ikna edilmeye ihtiyaçları yoktu. İkisi dönüp Andor'un sırtına atladı, ormanın içinden güneye, Ur şehrine doğru dörtnala gitmeye başladılar.

Leo geride, Kyle'ın yanında kalmıştı. Kyle onun başını okşadı.

“Beni düşünüyorsun ve bir de Kyra'yı, öyle değil mi oğlum?” diye sordu Kyle Leo'ya.

Leo sevgi dolu bir sesle inledi. Kyle onun kendisini sanki Kyra'yı koruyormuş gibi koruyacağını söyleyebilirdi. Leo'da muhteşem bir savaş ortağı görüyordu.

Alca dönüp kuzeydeki ormanın içine doğru bakarken Kyle soru sorar şekilde ona baktı.

“Peki, ya biz usta?” diye sordu Kyle. “Bize nerede ihtiyaç duyulacak?”

“Tam burada” dedi Alva.

Kyle onun yanına gidip ufka, Marda'ya doğru baktı.

“Geliyorlar” diye ekledi Alva. “Ve biz üçümüz kalan son umuduz.”

BÖLÜM BEŞ

Kyra örümcek ağına dolanmış, debelenirken içini panik doldurdu, devasa yaratık ona doğru sürünürken çaresizce kurtulmaya çalışıyordu. O tarafa bakmak istemiyordu fakat kendine engel olamadı. Başını çevirip baktığında devasa bir örümceğin, her seferinde bir dev ayağını atıp, tıslayarak kendisine yaklaştığını gördü ve dehşete kapıldı. Yaratık devasa kırmızı gözleriyle ona bakarken uzun, tüylü, siyah bacaklarını kaldırıyor ve ağzını kocaman açıp, üzerinden salyalar damlayan sarı dişlerini gösteriyordu. Kyra yaşayacak birkaç dakikası kaldığını ve bunun çok berbat bir ölüm şekli olacağını biliyordu.

Kyra debelendiği sırada ağın her yanından kemik çatırtıları duydu ve etrafına baktığında, kendisinden önce orada ölmüş olan kurbanların artıklarını gördü. Hayatta kalma şansının çok düşük olduğunun farkındaydı. Ağa yapışmıştı ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kyra başka seçeneği olmadığını bilinciyle gözlerini kapattı. Dış dünyaya güvenemezdi. Kendi içine bakmak zorundaydı. Cevabın dış güçlerde değil, kendi iç cephaneliğinde olduğunu biliyordu. Eğer dış dünyaya bel bağlayacak olursa ölecekti.

Diğer taraftan, içsel olarak gücünün sınırsız olduğunu hissediyordu. İçsel gücüyle bağlantı kurmalı, yüzleşmeye korktuğu güçlerini toplamalıydı. Sonunda onu yönetenin ne olduğunu, ruhani eğitiminin sonuçlarını öğrenmek üzereydi.

Enerji. Alva'nın ona öğrettiği buydu. Kendimize güvendiğimiz zaman, enerjimizin, potansiyelimizin bir parçasını kullanırız. Dünya'nın enerjisine dokun. Tüm kolektif evren sana yardımcı olmak için bekliyor.

Bir şeyin damarlarında gezindiğini hissetti. Bu doğduğundan beri sahip olduğu, annesinden ona geçmiş olan özel bir şeydi. Bu toprağın altında akan bir nehir gibi her şeyin içinden geçen bir güçtü. Bu her zaman güvenmekte zorlandığı güçle aynı güçtü. Bu, kendisinin en derin ve hala tamamen güvenemediği yanıydı. Bu, herhangi bir düşmandan da daha çok korktuğu bir yanıydı. Umutsuzca yardım isteği içinde annesini çağırmak istedi. Fakat ona orada, Marda topraklarında, ulaşamayacağını biliyordu. Tamamen tek başınaydı. Belki de bu mutlak yalnızlık, güvenecek kendinden başka kimsenin olmaması, eğitiminin son ayağıydı.

Kyra şimdi ya da asla düşüncesiyle gözlerini kapattı. Kendisinden daha büyük, önünde gördüğü dünyadan daha büyük hale gelmesi gerektiğini hissetti. Kendini içindeki enerjiye ve sonra da her yanını saran enerjiye odaklanmaya zorladı.

Yavaşça Kyra uyum içine girdi. Örümcek ağının, örümceğin enerjisini hissetti; enerjinin içinde dolaştığını hissedebiliyordu. Bunun yavaşça bir parçası haline gelmesine izin verdi. Ağ ile daha fazla mücadele etmedi. Onun yerine ağ ile bir hale gelmesine izin verdi.

Kyra yavaşladığını; zamanın da yavaşladığını hissetti. En küçük detaylarla uyum sağladı, her şeyi duyar, çevresindeki her şeyi hisseder hale geldi.

Aniden Kyra bir enerji patlaması hissetti ve o anda ilk kez tüm evrenin bir olduğunu anladı. Tüm ayırım duvarlarının yıkıldığını, iç ve dış dünya arasındaki bariyerin çözüldüğünü hissetti. İki dünya arasındaki ayırımın sahte olduğunu hissetti.

O anda, sanki içinde bir barajın kapakları açılmışçasına bir enerji akışı hissetti. Avuçları sanki alev içindeymiş gibi yanıyordu.

Kyra gözlerini açtı ve artık çok yaklaşmış, üzerine atlamak üzere olan örümceği gördü. Dönüp, kendisinden birkaç metre ötede ağa takılmış olan esasını gördü. Kendinden hiç şüphe etmeden elini uzattı. Asasını çağırdı ve asa havada süzülerek, doğrudan açık bekleyen eline doğru uçtu. Kyra esasını sıkıca kavradı.

Kyra önünde gördüğü her şeyden daha güçlü olduğunun bilinciyle gücünü kullandı ve kendine inandı. O anda asayı tutan kolunu havaya kaldırdı ve kolu ağdan kurtuldu.

Yuvarlandı ve örümcek dişlerini ona geçirmek üzereyken uzanıp asasını örümceğin ağzına soktu.

Örümcek korkunç bir cırlama sesi çıkardı ve Kyra asasını onun ağzına iyice sokup yan çevirdi. Örümcek ağzını kapatmaya çalışsa da başaramadı, asa ağzının açık kalmasını sağlıyordu.

Fakat sonra aniden ağzını kapattı ve kadim asayı parçalara ayırarak Kyra'yı şoke etti. Kırılmaz olanı kırmış, asayı ağzında bir kürdan gibi parçalamıştı. Bu yaratık tahmin ettiğinden çok daha güçlüydü.

Örümcek Kyra'ya doğru sıçradı ve o anda zaman yavaşladı. Kyra her şeyin bir noktada odaklandığını hissetti. Derinlerde kendini ağdan kurtarabileceğini, örümcekten daha hızlı olabileceğini hissetti.

Kyra ileri atılarak kendini kurtardı ve ağda yuvarlandı; örümceğin dişleri indiğinde, Kyra yerine ağları yırtarak açmıştı.

Kyra odaklandığında, ilk kez, havada silik bir titreşim hissetti, bir şeyin onu çağırdığını hissetti. Döndü ve ağın uzak tarafında, Marda'ya gelme sebebi olan şeyi gördü: Hakikat Asası. Asa bir siyah granit bloğu üzerinde duruyor, gece yarısı gökyüzü altında parlıyordu.

Kyra asayla arasında yoğun bir bağ hissetti, sağ elini asaya doğru uzattığında avuçlarının karıncalandığını hissetti. Hayatının en büyük savaş çığlığını attığında, bir şekilde asanın kendisine itaat edeceğini biliyordu.

Aniden Kyra altındaki toprağın titrediğini hissetti. Silahı dünyanın çekirdeğinden çekmekte olduğunu biliyordu ve o muhteşem anda artık ne kendinden, ne güçlerinden ne de evrenden şüphe ediyordu.

Taşın taşa sürtmesiyle oluşan büyük bir gürültü oldu ve Kyra asanın granitten kurtulup yavaşça yükselişini hayret içinde izledi. Asa yavaşça havalandı, daha sonra havada süzüldü ve siyah, mücevherli asa Kyra'nın sağ eline indi. Kyra asayı kavradı ve onun canlı olduğunu hissetti. Sanki bir yılanı kavramak, yaşayan bir şeye tutunmak gibiydi.

Kyra hiç tereddüt etmeden döndü ve örümcek tam üzerine gelirken asayı indirdi. Asa aniden bir kılıca dönüştü ve dev ağı ikiye böldü.

Örümcek çığlık atıp yere düştü, donakalmış olduğu belli oluyordu.

Kyra etrafında döndü ve ağı tekrar keserek kendini kurtarıp ayaklarının üzerine indi. Yaratık üzerine doğru saldırırken asayı iki eliyle başının üzerinde tuttu. Yaratığı cesaretle karşıladı ve ilerleyip, Hakikat Asası'nı tüm gücüyle savurdu. Asanın, örümceğin kalın gövdesini kesip geçtiğini hissetti. Kyra örümceği ikiye bölerken, örümcek korkunç bir çığlık attı.

Örümcek Kyra'nın ayaklarının dibine ölü bir şekilde yığılırken, yoğun, siyah bir kan fışkırdı.

Kyra, asa elinde, titreyen kollarıyla dururken, daha önce hiç hissetmediği bir enerjiyle dolduğunu hissediyordu. O anda değişmiş olduğunu hissetti. Daha güçlü hale geldiğini, bir daha asla eskisi gibi olmayacağını hissetti. Tüm kapıların açıldığını ve her şeyin mümkün hale geldiğini hissetti.

Çok yukarılarda gök gürüldedi ve bir şimşek çaktı. Kızıl bir şimşek, sanki bulutların arasından lav akıyormuş gibi, bulutları katmanlara ayırarak geçti. Ardından yüksek sesli bir kükreme duyuldu ve Kyra, Theon'un bulutların arasından fırladığını görüp neşeye doldu. Asayı çektiği zaman bariyerin de indirilmiş olduğunu hissetti. Hayatında ilk kez o an kendisinin her şeyi değiştirmeye yazgılı olduğunu hissetti.

Theon Kyra'nın önünde yere indi, Kyra hiç duraklamadan onun sırtına atladı ve ikisi birlikte göğe yükseldiler. Güneye doğru, Marda'dan uzaklaşıp, Escalon'a doğru uçarlarken her tarafta gök gürliyordu. Kyra, en derin seviyelere inip galip geldiğini, son sınavını da geçmiş olduğunu biliyordu.

Ve şimdi, Hakikat Asası elindeyken, vermesi gereken bir savaş vardı.

BÖLÜM ALTI

Gemileri uzaklaşırken Lorna ufukta kaybolan, halan yanmakta olan Knossos adasını seyrediyordu. Kalbi parçalanmıştı. Geminin kış kısmında durmuş, küpeşteye sıkıca tutunmuştu. Yanında Merk duruyordu ve Kayıp Adalar'ın tüm filosu arkasındaydı. Bütün gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. O sevgili adaları, Gözcüler'in, Knossos'un cesur savaşçıların evi artık yoktu. Alevler içinde muhteşem kalesi yok edilmiş, binlerce yıldır orayı koruyan sevgili savaşçılar, trol akınlarıyla katledilmiş, ejderha sürüsü tarafından işleri bitirilerek, yok edilmişlerdi.

Lorna bir hareket sezdi ve yanına, ejderhaları öldüren, Ölüm Körfezi'ne nihayet sessizlik getiren oğlan, Alec'in geldiğini gördü. En az kendisi kadar kafası bulanmış bir halde duruyor, kılıcı hala elinde tutuyordu. Lorna ona karşı ve elinde tuttuğu silaha karşı bir minnettarlıkla dolduğunu hissetti. Silaha, Bitmemiş Kılıç'a, güzelliğine bir göz attı ve kılıçtan yayılan yoğun enerjiyi hissetti. Ejderhaların ölümünü hatırladı ve oğlanın elinde Escalon'un kaderini tuttuğunu anladı.

Lorna hayatta olduğu için minnettardı. Eğer Kayıp Adalar halkı yetişmemiş olsa Merk ile birlikte Ölüm Körfezi'nde ölmelerinin kaçınılmaz olacağını biliyordu. Fakat aynı zamanda hayatta kalamamışlar için de bir suçluluk hissediyordu. Onu en çok acıtan da bunu öngörememiş olmasıydı. Tüm hayatı boyunca her şeyi, Kos Kulesi'ni koruyarak geçirdiği yalnız hayatının her bir dönemecini öngörebilmişti. Trollerin gelişini, Merk'in gelişini öngörmüştü ve hatta Ateş Kılıcı'nın yok edileceğini de öngörmüştü. Knossos Adası'nda olacak büyük çatışmayı da öngörmüştü fakat sonuçlarını öngörememişti. Adanın alevler içinde kalacağını, ejderhaları öngörememişti. Kendi güçlerinden şüphe ediyordu ve bu ona her şeyden çok dokunuyordu.

Bu nasıl olabildi, diye merak etti. Tek cevap, Escalon'un kaderinin anbean değişiyor olmasıydı. Binlerce yıl önce yazılmış olanlar yazılmamış hale geliyordu. Escalon'un kaderinin bıçağın sırtında olduğunu ve şu an biçimsiz olduğunu hissetti.

Lorna gemideki tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissetti, herkes şimdi nereye gideceklerini, yanan adadan uzaklaşırken kaderin onlara neler hazırladığını merak ediyordu. Dünya kargaşa içinde yanarken, herkes bir cevap için ona bakıyordu.

Lorna olduğu yerde dururken gözlerini kapattı ve yavaş yavaş cevabın içinde oluşmaya başladığını, onlara en çok nerede ihtiyaç duyulduğunu söylemeye başladığını hissetti. Fakat bir şey görüşünü bulanıklaştırıyordu. Lorna sarsılarak hatırladı. Thurn.

Lorna gözlerini açtı ve yanlarından geçtikleri her bedeni inceleyerek sulara baktı, denizde geminin gövdesine çarpan cesetler yüzüyordu. Diğer denizciler de saatlerdir arıyor, Lorna'yla birlikte cesetlerin yüzlerine bakıyordu fakat başarılı olamamışlardı.

“Leydim, gemi emrinizi bekliyor” dedi Merk nazik bir şekilde.

“Saatlerdir suları tarıyoruz” diye ekledi Sovos. “Thurn öldü. Gitmesine izin vermeliyiz.”

Lorna başını salladı.

“Ben ölmediğimi hissediyorum” diyerek karşı çıktı.

“Bunun doğru olmasını ben herkesten çok dilerdim” dedi Merk. “Hayatımı ona borçluyum. Bizi ejderha alevinden kurtardı. Fakat onun alev alıp denize düştüğünü gördük.”

“Fakat öldüğünü görmedik” diye cevap verdi Lorna.

Svos iç geçirdi.

“Bir şekilde o düşüşten sağ kurtulmuş olsa bile leydim” diye ekledi Sovos “bu sularda sağ kalamaz. Artık onu bırakmalıyız. Filomuzun yönlendirilmeye ihtiyacı var.”

“Hayır” dedi Lorna kararlı bir ses tonuyla, sesi otoriter bir şekilde çınlıyordu. İçinde bir şeyin yükseldiğini hissedebiliyordu, bir önsezi, gözlerinin arasında bir kaşıntı... Bir şey ona Thurn'un aşağıda, tüm o yıkıntıların, binlerce yüzen cesedin arasında bir yerde hala hayatta olduğunu söylüyordu.

Lorna bekleyerek, umut içinde, dinleyerek suları taradı. Ona hiç olmazsa bu kadarını borçluymuştu ve hiçbir zaman bir arkadaşına arkasını dönmemişti. Tüm troller ölmüş, ejderhalar gitmişken, Ölüm Körfezi ürkütücü şekilde sessizdi; fakat yine de hala kendi sesleri, rüzgârın hiç durmayan uğultusu, binlerce kabarcığın şapırtısı, hiç durmadan sallanan gemilerinin gürültüsü, duyulabiliyordu. Lorna ortamı dinlerken rüzgâr daha da şiddetlenmişti.

“Fırtına geliyor leydim” dedi Sovos sonunda. “Yola çıkmalıyız. Yönlendirmeye ihtiyacımız var.”

Lorna onların haklı olduğunu biliyordu. Fakat yine de bırakıp gidemiyordu.

Tam Sovos konuşmak için ağzını açtığı sırada Lorna bir heyecan dalgası hissetti. Öne eğildi ve uzakta, suların içinde yukarı aşağı hareket eden, dalgalarla gemiye doğru taşınan bir şey gördü. Boğazında bir karıncalanma hissetti ve bunun o olduğunu anladı.

“ORADA!” diye haykırdı.

Adamlar küpeşteye koşup kenardan aşağı baktılar ve onlarda aynı şeyi gördüler, Thurn orada, sulara süzülüyordu. Lorna hiç vakit kaybetmedi. İki büyük adım atıp küpeştenin üzerinden sıçradı ve körfezin buz gibi sularına doğru altı metre kadar düşerek, kafa üstü daldı.

“Lorna!” diye bağırdı arkasından Merk endişe dolu bir sesle.

Lorna aşağıda toplanan kırmızı köpekbalıklarını gördü ve onun endişesini anladı. Köpekbalıkları Thurn’ün etrafında dönüyorlardı fakat ona saldırdıklarında Lorna henüz onun zırhını delememiş olduklarını gördü. Lorna, Thurn’ün hala zırhının, onu koruyan tek şeyin içinde olduğu için şansı olduğunu fark etti ve hala kendisini suyun üzerinde tutan bir ahşap parçasına tutunuyor olduğu için çok daha şanslı olduğunu düşündü. Fakat daha fazla köpekbalığı toplanmaya başlamıştı, daha cesur hale gelmişlerdi ve Lorna zamanın kısıtlı olduğunu farkındaydı.

Ayrıca köpekbalıklarının kendisi için de geleceklerini biliyordu fakat yine de tereddüt etmeyecekti, Thurn’ün hayatı tehlikedeysen edemezdi. Ona bu kadarını borçluymuştu.

Lorna suya indiğinde buz gibi soğuk onu şoke etti. Hiç duraksamadan ayak çırptı ve köpekbalıklarından hızlı gitmek için gücünü kullanarak, Thurn’e ulaşana kadar suyun altından yüzdü. Thurn’ün hala canlı fakat baygın olduğunu hissederek kollarını etrafına dolayıp ona sarıldı. Köpekbalıkları Lorna’ya doğru gelmeye başladı ve Lorna kendisi cesaretlendirip, kendilerini hayatta tutmak için ne yapması gerekiyorsa yapmaya hazırlandı.

Lorna bir anda etrafına atılan halatlar gördü ve birine sımsıkı tutunduğunda hızla yukarı çekilip, havada uçtuğunu hissetti. Tam o anda bir kırmızı köpekbalığı sudan fırlayıp bacaklarına doğru hamle yaptı fakat az farkla kaçırdı.

Thurn’ü tutan Lorna havada çekiliyor, dondurucu rüzgârda yükseliyor, geminin gövdesine çarptıklarında sertçe sallanıyordu. Kısa bir süre sonra da adamlar tarafından yukarı çekildi. Lorna gemiye tekrar çıkmadan az önce aşağıda yemeklerini kaybetmenin öfkesiyle gezinen kırmızı köpekbalıklarını gördü.

Lorna sert bir şekilde güverteye indi, Thurn kollarının arasındaydı ve güverteye iner inmez onu döndürüp inceledi. Yüzünün yarısı yanmış, şekli bozulmuştu fakat en azından hala hayattaydı. Gözleri kapalıydı. En azından gözleri kaymamıştı ve bu da iyi bir işaretti. Lorna ellerini onun kalbinin üstüne koydu ve bir şey hissetti. Her ne kadar belirsiz olsa da kalp atışı hissedilebiliyordu.

Lorna avuçlarını Thurn’ün kalbinin üzerine yerleştirdi ve o anda bir enerji akını, avuçlarından ona doğru yayılan yoğun bir sıcaklık hissetti. Güçlerini topladı ve Thurn’ün yeniden hayata dönmesini istedi.

Thurn bir anda gözlerini açtı, derin bir nefes alarak doğruldu ve su çıkarttı. O öksürürken diğer adamlar atılıp onu kürklere sararak ısıttılar. Lorna mutlu olmuştu. Thurn’ün yüzüne tekrar renk geldiğini gördü ve onun yaşayacağını anladı.

Lorna bir anda omuzlarına sıcak bir kürk atıldığını hissetti ve dönüp baktığında, Merk’in yanında durmuş gülümsediğini ve ayağa kalkmasına yardım ettiğini gördü.

Kısa süre sonra adamlar etrafında toplandığında Lorna'ya artık çok daha büyük bir saygı ifadesiyle bakıyordu.

“Peki, şimdi?” diye sordu Sovos yanına gelip ciddi bir şekilde. Sesinin rüzgârın uğultusu ve sallanan gemilerinin gürültüsünün arasından duyulabilmesi için neredeyse bağırarak zorunda kalmıştı.

Lorna vakitlerinin kısıtlı olduğunu biliyordu. Gözlerini kapatıp avuçlarını gökyüzüne uzattı ve yavaş yavaş evrenin dokusunu hissetmeye başladı. Ateş Kılıcı yok edilmiş, Knossos düşmüş, ejderhalar kaçmışken, Escalon'un bu kriz ortamında kendilerine en çok nerede ihtiyaç duyduğunu bilmek zorundaydı.

Bir anda Bitmemiş Kılıç'ın titreşimini hissetti ve kararını verdi. Döndü ve Alec'e baktı. Alec de açık bir beklenti ile ona bakıyordu.

Lorna, Alec'in özel kaderini kendi içinde hissedebiliyordu.

“Artık ejderhaların peşinden gitmen gerekmiyor” dedi. “O kaçan ejderhalar sana bir daha saldırmazlar; artık senden korkuyorlar. Onları arayacak olsan bile bulamayacaksın. Escalon'da başka bir yerde savaşmaya gittiler. Onları yok görevi işi artık başkasına ait.”

“Öyleyse ne yapacağım leydim?” diye sordu Alec şaşırılmış bir şekilde.

Lorna gözlerini kapattı ve cevabın kendisine geldiğini hissetti.

“Ateşler” dedi Lorna, cevabı kesin bir şekilde hissederek. “Duvar onarılmalı. Marda'nın Escalon'u yok etmesini engellemenin tek yolu bu. Artık önemli olan bu.”

Alec ambale olmuş görünüyordu.

“Peki, bunun benimle ne ilgisi var?” diye sordu.

Lorna ona baktı.

“Bitmemiş Kılıç” diye cevap verdi. “O son umudumuz. O ve yalnızca o Ateş Duvarını onarabilir. Orijinal yurduna geri dönmesi gerekiyor. O zamana kadar Escalon asla güvende olamaz.”

Alec yüzünde şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Peki, onun yurdu neresi?” diye sordu, adamlar onları dinlemek için daha da yaklaşmıştı.

“Kuzeyde” dedi Lorna. “Ur Kulesi'nde.”

“Ur mu?” diye sordu Alec afallamış bir şekilde. “Kule çoktan yok edilmedi mi?”

Lorna başıyla onayladı.

“Kule, evet” dedi. “Fakat altında yatan yok edilmedi.”

Herkes gözlerini dikmiş ona bakarken Lorna derin bir nefes aldı.

“Kulenin gizli bir odası var, yerin altında. Önemli olan hiçbir zaman kule değildi; o bir şaşırtmacaydı. Önemli olan onun altında bulunan şeydi. Orada Bitmemiş Kılıç yurdunu bulacak. Sen onu geri götürdüğünde topraklarımız güvende olacak, Ateşler tamamen onarılacak.”

Alec derin bir nefes aldı, duyduklarını anlamaya çalıştığı belli oluyordu.

“Kuzeye gitmemi mi istiyorsunuz?” diye sordu. “Kuleye?”

Lorna başıyla onayladı.

“Bu çok zorlu bir yolculuk olacak” dedi. “Her yanda düşmanlarla karşılaşacaksın. Kayıp Adalar halkını yanına al. Acılar'a boyunca seyret ve Ur'a ulaşana da durma.”

Bir adım attı ve bir elini onun omzuna koydu.

“Kılıcı geri götür” diye emretti. “Ve bizi kurtar.”

“Peki, ya siz leydim?” diye sordu Alec.

Lorna gözlerini kapattı ve berbat bir acı dalgası hissetti. Derhal yola çıkmaarı gerektiğine karar verdi.

“Biz burada konuşurken Duncan ölüyor” dedi. “Ve onu kurtarabilecek tek kişi benim.”

BÖLÜM YEDİ

Aidan, bir yanında Cassandra, diğer yanında Anvin ve ayaklarının hemen yanında Beyaz'la birlikte, Leifall'un adamlarıyla çölde dörtnala ilerlerken bir toz bulutu oluşturuyorlardı ve Aidan zafer ve gurur hissiyle aşırı neşeliydi. Şelalenin yönünü değiştirmek, Ebediakan'ın dev akıntısını yeniden yönlendirmek, suların ovaya ve kanyona dolmasını sağlayarak ve babasını tam zamanında kurtararak imkânsızın gerçekleştirilmesine yardım etmişti. Babasıyla yeniden kavuşmak için sabırsız bir şekilde yaklaşırken Aidan uzakta babasının adamlarını görebiliyor, coşkulu sevinç bağrıışlarını oradan bile duyabiliyordu ve içinin gururla dolduğunu hissetti. Başarmışlardı.

Babasının ve adamlarının hayatta kalmış olması Aidan'ı çok mutlu etmişti, kanyonu su basmış, taşan sular binlerce ölü Pandesialı ayaklarının dibine vurmuştu. Aidan ilk kez büyük bir amaç ve aidiyet duygusu hissediyordu. Genç yaşına rağmen babasının amacına gerçekten katkıda bulunmuştu ve o erkeklerin arasında erkek gibi hissediyordu. Bunun hayatının en büyük anlarından biri olduğunu hissetti.

Dörtnala giderlerken güneş batmaya başlamıştı ve Aidan babasını ve onun gözlerindeki gururu, minnettarlığı ve en önemlisi de saygıyı görmek için sabırsızlanıyordu. Babasının artık ona denk biri gibi, kendinden biri, gerçek bir savaşçı gibi bakacağından emindi. Bu Aidan'ın ömrü boyunca istediği tek şeydi.

Aidan, kulaklarında atların gök gürültüsünü andıran sesleri, üstü başı tozla kaplı, uzun yolculuk nedeniyle güneş yanığı olmuş halde at sürmeye devam etti ve son bir tepeye tırmanıp oradan aşağı inmeye başladıklarında önlerinde son düzlüğü gördü. Babasının adamlarına bakarken kalbi beklenti içinde çarpıyordu fakat bir anda bir şeylerin yanlış olduğunu fark etti.

Uzakta babasının adamları iki yana çekiliyor ve aralarında da yalnız başına biri yürüyordu. Bir kız.

Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Babasına doğru tek başına yürüyen bir kızın orada ne işi vardı? Neden bütün adamlar durmuş ona yol veriyordu? Aidan tam olarak neyin yanlış olduğunu bilmiyordu fakat kalbinin çarpış şeklinden, derinlerde bir şeyler ona bunun bela olduğunu söylüyordu.

Daha da tuhafı, Aidan yaklaşırken, kızın tekil görüntüsünü tanıdığı anda aşağı inmişlerdi. Kızın süet ve deri pelerinini, uzun siyah çizmelerini, yan tarafındaki esasını, uzun, açık sarı saçlarını, gururlu yüzü ve yüz hatlarını gördü ve kafası karışmış şekilde gözlerini kırptı.

Kyra.

Kafasının karışıklığı derinleşiyordu. Onu yürürken izlediği sırada, onun yürüyüş şekli, omuzlarının duruşu dikkatini çekti ve bir şeylerin tam olarak doğru olmadığını anladı. Bu ablasına benzese de o değildi. Bu, tüm hayatını birlikte geçirdiği, dizlerinde kitap okuyarak saatler geçirdiği ablası değildi.

Hala yüz metre kadar bir mesafedelerken artan endişe duygusu nedeniyle Aidan'ın kalp atışları hızlanmıştı. Başını eğip atını mahmuzladı ve onu acele etmeye zorladı, atı o kadar hızlı gidiyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. Kızı Duncan'ın yakınında gördüğünde içine batan bir önsezi, yaklaşan bir felaket durumu hissetti.

“BABA!” diye bağırdı.

Fakat oradan sesi rüzgârda kaybolmuştu.

Aidan hızlanıp gruptan ayrıldı ve dağdan aşağı hızla indi. Kız babasına sarılmak için uzanırken onları çaresizlik içinde izledi.

“HAYIR, BABA!” diye bağırdı.

Elli metre mesafedeydi, sonra kırk ve derken otuz metre fakat hala izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar uzaktaydı.

“BEYAZ, KOŞ!” diye emir verdi.

Beyaz attan bile hızlı koşmaya başlayarak ileri atıldı. Fakat Aidan hiç vakitlerinin olmadığını biliyordu.

Daha sonra olanları izledi. Kız tam da Aidan'ın korktuğu gibi uzanıp babasının göğsüne bir hançer sapladı. Babası dizlerinin üstüne çökerken gözleri büyümüştü.

Aidan kendisi de bıçaklanmış gibi hissetmişti. Tüm bedeninin içten çöktüğünü hissetti, hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Her şey çok hızlı olmuştu, babasının adamları kafaları karışmış, şaşkına dönmüş bir halde duruyordu. Kimse neler olduğunu bile anlamış değildi. Fakat Aidan biliyordu. Aidan hemen anlamıştı.

Hala yirmi metre kadar mesafedeyken Aidan umutsuzca beline uzandı, Motley'in ona verdiği hançeri çekti, geriye yaslandı ve hançeri fırlattı.

Hançer havada dönerek uçup, ışıkla parlarken kıza doğru ilerliyordu. Kız yüzünü buruşturup hançeri çekti ve Duncan'a tekrar saplamaya hazırlandı fakat o anda Aidan'ın hançeri hedefini buldu. Aidan rahatlamıştı, hançer hiç olmazsa kızın elinin tersine saplanmıştı ve onun çığlık atıp silahını düşürmesine sebep olmuştu. Bu dünyaya ait bir çığlık değildi ve kesinlikle Kyra'ya ait değildi. Bu her kimse Aidan onu ortaya çıkarmıştı.

Kız dönüp Aidan'a baktı ve yüzü biçim değiştirirken Aidan onu korku içinde izledi. Kız yüzü gitmiş, yerine biçimsiz bir erkek şekli gelmişti ve her an büyüyordu. Bir süre sonra herkesten daha iri bir hale gelmişti. Aidan'ın gözleri şok içinde açıldı. Bu ablası değildi. Bu Yüce ve Kutsal Ra'dan başkası değildi.

Duncan'ın adamları da şoke olmuş bir şekilde baktı. Elini delen hançer bir şekilde yanılısamayı dağıtmış, Duncan'ı aldatmak için her nasıl bir büyü kullanıldıysa ortadan kaldırmıştı.

O sırada Beyaz ileri atılıp havaya sıçrayıp Ra'nın üzerine indi ve dev pençelerini Ra'nın göğsüne bastırıp onu geri itti. Hırlayan köpek pençeleriyle onun boğazını çizdi. Ra'yı tamamen savunmasız yakalayan Beyaz onun suratına pençe darbeleri indirmiş, onun toparlanıp tekrar Duncan'a saldırmasını engellemişti.

Toprakta debelenen Ra gökyüzüne baktı ve Aidan'ın anlamadığı bir dilde birkaç kelime söyledi; kadim bir büyü yaptığı belli oluyordu.

Ve bir anda Ra ardında bir toz bulutu bırakarak ortadan kayboldu.

Geriye sadece yere düşen kanlı hançer kalmıştı.

Ve bir kan gölü içinde Aidan'ın kıpırdamayan babası...

BÖLÜM SEKİZ

Vesuvius bir grup Pandesialı askeri öldürdükten sonra çaldığı atın sırtında dörtnala, kırsal alandan kuzeye doğru ilerliyordu ve o zamandan beri de azgın bir şekilde köyleri birbiri ardına geçiyor, masum kadın ve çocukları öldürüyordu. Bu durumlarda köylere silahları ve yemek için uğruyor; geri kalanındaysa tamamen öldürme zevki için giriyordu. Köyleri birbiri ardına ateşe verişini, tek başına köyleri yerle bir edişini hatırladığında genişçe gülümsedi. Escalon'da gittiği her yerde izini bırakacaktı.

Vesuvius son bir köyden daha çıkarken homurdandı ve yanan bir meşaleyi fırlattı, meşale bir çatıya inip bir köyü daha ateşe verirken yangını keyifle izledi. Keyifle ileri atıldı. Bu son saat içinde ateşe verdiği üçüncü köydü. Yapabilirse bütün köyleri ateşe vermek istiyordu fakat ona baskı yapan başka bir işi vardı. Trolleriyle yeniden bir araya gelip, onları işgallerinin son adımında yönetmeye kararlı bir şekilde topuklarını atına vurdu. Trolleri ona her zamankinden çok ihtiyaç duyuyordu.

Vesuvius büyük düzlükleri geçerek saatlerce ilerleyip Escalon'un kuzey kesimlerine girdi. Altındaki atın yorulmaya başladığını hissetti fakat bu onun yalnızca atını daha sert mahmuzlamasına sebep oldu. Atı ölene kadar sürmek umurunda değildi, hatta aslında ölmesini umuyordu.

Gökyüzünde güneş yatmaya başladığında Vesuvius trol ulusunun yaklaşmakta olduğunu, onu beklediklerini hissedebiliyordu, bunun kokusunu alabiliyordu. Halkının nihayet orada Escalon'da, Ateşler'in bu tarafında olduğunu düşünmek ona büyük keyif veriyordu. Fakat ilerlediği sırada neden trollerinin çoktan daha güneye inmemiş, kırsal alanda yağmaya başlamamış olduğunu merak etti. Onları durduran neydi? Generalleri, kendisi olmadan bir şeyi beceremeyecek kadar yeteneksiz miydi?

Vesuvius nihayet uzun bir ormandan çıktı ve o anda kuvvetlerinin Ur düzlüklerinde yayılmış olduğunu görünce mutlu oldu. On binlerce trolün toplanmakta olduğunu görmek onu heyecanlandırmıştı. Fakat kafası karışmıştı, troller muzaffer görünmek yerine, yenilmiş, perişan görünüyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Vesuvius halkının öylece durduğunu gördükçe yüzü sıkıntıyla kızardı. Kendisi orada olmadan hepsi demoralize olmuş, bütün güçleri ellerinden alınmış görünüyordu. Nihayet Ateşler sönmüştü, Escalon onlarındı. Neyi bekliyorlardı?

Vesuvius nihayet onlara ulaştı ve kalabalığın arasına daldı. Aralarında dörtnala ilerlerken herkesin dönüp, şok, korku ve umut ile ona baktığını gördü. Hepsi donakalmış bakıyordu. Vesuvius onlar üzerinde her zaman bu etkiyi yaratırdı.

Vesuvius atından atladi ve hiç tereddüt etmeden baltalı kargısını kaldırıp etrafında döndürdü ve atın kafasını uçurdu. At bir an başsız bir şekilde durduktan sonra, ölü bir şekilde yere devrildi.

Bu, diye düşündü Vesuvius, yeteri kadar hızlı gitmediği içindi.

Ayrıca ne zaman bir yere varsa bir şey öldürmeyi severdi.

Vesuvius trollerine doğru öfkeyle yürüyüp cevap isterken onların gözlerindeki korkuyu gördü.

“Bu adamları kim yönetiyor?” diye sordu.

“Ben, lordum.”

Vesuvius dönüp baktığında, iri yarı bir trol olan Suves'i gördü, Marda'daki yardımcı komutanı ona bakıyor, arkasında on binlerce trol duruyordu. Vesuvius Suves'in gururlu görünmeye çalıştığını söyleyebilirdi, fakat bakışlarının ardında korku geziniyordu.

“Sizin öldüğünüzü düşünmüştük lordum” diye ekledi, sanki açıklıyormuş gibi.

Vesuvius kaşlarını çattı.

“Ölmedim” diye çıkıştı. “Ölüm korkaklar içindir.”

Vesuvius baltalı kargısını tutan elini sıkıp gevşetirken troller korku ve sessizlik içinde ona bakıyordu.

“Peki, niye burada durdunuz?” diye sordu. “Neden Escalon'u tamamen yok etmediniz?”

Suves korku içinde bir adamlarına bir Vesuvius'a baktı.

“Biz durdurulduk efendim” diye itiraf etti sonunda.

Vesuvius öfkelenildiğini hissetti.

“Durduruldunuz mu!?” diye çıkıştı. “Kim tarafından?”

Suves tereddüt etti.

“Alva diye bilinen biri tarafından” dedi sonunda.

Alva. İsim Vesuvius’un ruhunun derinliklerinde titreşti. Escalon’un büyük büyücüsü. Belki de kendisinden daha fazla güce sahip tek kişi.

“Yerde bir yarık açtı” diye açıkladı Suves. “Geçemeyeceğimiz bir kanyon. Güneyi kuzeyden ayırdı. Birçoğumuz çoktan geçmeyi denerken öldü. Saldırımı durduran, burada bugün gördüğünüz trolleri kurtaran kişi benim. Değerli hayatlarının kurtarılması için teşekkür etmeniz gereken kişi benim. Ulusumuzu kurtaran benim. Bu yüzden efendim, beni terfi ettirmenizi istiyorum ve komutayı bana vermenizi istiyorum. Sonuçta bu ulus artık bana lider olarak bakıyor.”

Vesuvius içindeki öfkenin patlama noktasına geldiğini hissetti. Elleri titriyordu, hızlı iki adım attı, baltalı kargısını savurdu ve Suves’in başını uçurdu.

Suves yere yığılırken diğer troller şok ve korku içinde onlara baktı.

“Al sana” dedi Vesuvius ölü trole “komuta.”

Vesuvius trol ulusunu öğrenerek inceledi. Saflar arasında bir aşağı bir yukarı gezinip hepsinin yüzlerine bakarak üzerlerinde korku ve panik oluşturdu ve bundan keyif aldı.

Sonunda konuşmaya başladığında sesi daha çok bir hırıltı gibi çıkıyordu.

“Büyük güney önünüzde uzanıyor” diye gürledi öfkeyle dolu en pes sesiyle. “Bu topraklar bir zamanlar bizimdi, atalarımızdan çalındı. Buralar bir zamanlar Marda’ydı. Bize ait olanı bizden çaldılar.”

Vesuvius derin bir nefes aldı.

“İlerlemekten korkanların adlarını ve aile bireylerinin adlarını alacağım ve her birinize tek tek, yavaş yavaş işkence edip daha sonra sizi Marda’nın çukurlarında çürümeye bırakacağım. Savaşmak isteyen, hayatlarını kurtarmak, atalarımızın bir zamanlar sahip olduklarını geri almak isteyenler bana katılsın. Kimler benimle?” diye bağırды.

Büyük bir tezahürat yükseldi, saflar arasında bir gümbürtü yükseliyordu, göz alabildiğine uzanana sıralar boyunca troller baltalı kargılarını kaldırıp onun adını söylüyordu.

“VESUVIUS! VESUVIUS! VESUVIUS!”

Vesuvius yüksek bir savaş narası attı, döndü ve güneye doğru koşmaya başladı. Ardında onu takip eden binlerce trolün gök gürültüsünü andıran sesini duyuyordu, Escalon’u sonsuza dek bitirmeye kararlı büyük bir ulus ardından geliyordu.

BÖLÜM DOKUZ

Kyra Theon'un sırtında hızla Marda'nın güneyine doğru uçarken, bu karanlık diyarı terk ediyor oluşu nedeniyle yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu. Olduğundan çok daha güçlü hissediyordu. Sağ elinde Hakikat Asası'nı taşıyordu, asadan parlak bir ışık yayılıyor, ikisini de içinde tutuyordu. Bunun kendisinden çok daha büyük bir silah olduğunu biliyordu, kaderi değiştirebilecek bir nesneydi, onu kendi gücüyle dolduruyor, Kyra'nın ona hükmettiği gibi silah da Kyra'ya hükmediyordu. Bu silahı elinde tutmak ona evrenin daha büyük olduğunu, kendisinin de daha büyük olduğunu hissettiriyordu.

Kyra sanki doğduğu günden beri taşımaya yazgılı olduğu bir silahı tutuyormuş gibi hissetti. Hayatında ilk defa neyin eksik olduğunu anlamıştı ve tamamlanmış hissediyordu. O ve asa, Marda'nın derinliklerinden çıkarttığı bu silah birdi.

Kyra, artık daha iri ve daha güçlü olan Theon'u güneye doğru uçurdu, Theon'un gözlerindeki öfke ve intikam kendininkiyle aynıydı. Saatler boyunca uçtular ve sonunda kasvet kaybolmaya ve Escalon'un yeşillikleri görülür hale gelmeye başladı. Anavatanını görmek Kyra'yı heyecanlandırmıştı; orayı bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü. İçinde bir aciliyet duygusu hissetti, babasının Ra'nın orduları tarafından sarılmış olduğunu, ona güneyde ihtiyacı olduğunu, Pandesialı askerlerin topraklarını doldurduğunu, Pandesia gemilerinin denizden Escalon'u vurduğunu, yüksekte bir yerlerde Escalon'u yıkmak isteyen ejderhaların daireler çizdiğini ve trollerin istila halinde olduğunu biliyordu, milyonlarca yaratık anavatanını parçalıyordu. Escalon her açıdan darboğazdaydı.

Kyra gözlerini kırptı ve anavatanının parçalanışı görüntülerini, uzun harabe, moloz ve kül düzlüklerini aklından çıkarmaya çalıştı. Aynı zamanda, asayı daha sıkı kavradıkça, bu silahın kurtuluş için bir umut olabileceğini düşünüyordu. Bu asa, Theon ve kendi güçleri gerçekten Escalon'u kurtarabilir miydi? Bu kadar dağılmış bir şey kurtarılabilir miydi? Escalon bir zamanlar olduğu haline geri dönebilir miydi?

Kyra bilmiyordu. Fakat umut hep vardı. Babasının ona öğrettiği şey buydu: en karanlık anda bile, her şey amansız görünse, tamamen yok edilmiş gibi dursa bile, her zaman umut vardı. Her zaman bir hayat, bir umut, bir değişim kıvılcımı vardı. Hiçbir şey mutlak değildi. Yıkım bile!

Kyra içinde kaderinin oluşmakta olduğunu hissederek, bir iyimserlik hissi ile, her an daha da güçlendiğini hissederek uçmaya devam etti. Düşündü ve kendi içinde bir şeyi fethetmiş olduğunu hissetti. Örumcek ağını keşişini hatırladı ve o ağı keserken kendi içinde de bir şeyi kesip atmış gibi hissetti. Kendi başına hayatta kalmaya zorlanmıştı ve en derin şeytanlarını alt etmişti. Artık Volis Kalesi'nde büyümüş olan o kız değildi; hatta Marda'ya gitmiş olan kız da değildi. Artık bir kadın olarak dönüyordu. Bir savaşçı olarak...

Aşağıdaki arazinin değiştiğini hissederek bulutların arasından aşağı baktı ve bir zamanlar Ateşler'in olduğu sınıra gelmiş olduklarını gördü. Arazideki büyük yarayı incelerken aşağıda gözüne bir hareketlilik takıldı.

"Theon, aşağı."

Kalın bulutların arasından aşağı doğru dalışa geçtiler ve kasvet dağıldığında Kyra sevdiği ülkesini tekrar gördüğü için çok mutlu oldu. Kendi topraklarını, tanıdığı tepeleri ve ağaçları görmek, Escalon'un havasını solumak onu heyecanlandırmıştı.

Fakat bir kez daha baktığında morali bozuldu. Aşağıda milyonlarca trol ülkesini dolduruyor, Marda'dan güneye doğru koşuyordu. Görüntü, yaratıkların toplu istilasını andırıyordu ve gümbürtüleri oradan bile duyulabiliyordu. Bu gördüklerine kendi ulusunun direnç gösterip gösteremeyeceğinden emin değildi. Halkının kendisine ihtiyacı olduğunu ve hızlı olması gerektiğini biliyordu.

Kyra Hakikat Asası'nın elinde titreştiğini hissetti ve sonra yüksek perdeden bir ıslık sesi çıkarttı. Kyra silahın kendisinden eyleme geçmesini, darbe yapmasını istediğini hissetti. Silah mı kendisine komuta ediyor, yoksa kendisi mi silaha komuta ediyor emin olamıyordu.

Kyra asayı yere doğrulttu ve o anda asadan bir çatırtı sesi geldi. Avcunun içinde bir şimşek ve gök gürültüsü tutuyormuş gibiydi. Yoğun bir ışın topu asadan ileri fırlayıp hızla yere doğru gitmeye başladığında Kyra büyülenmiş gibi izledi.

Yüzlerce trol durup gökyüzüne baktı ve Kyra onların gökyüzünden kendilerine doğru gelen ışın topunu gördüklerinde yüzlerinde oluşan panik ve dehşeti gördü. Kaçacak vakitleri yoktu.

Ardından bir patlama oldu, öyle güçlüydü ki yerden Theon ve Kyra'yı bile sarsmıştı. Işın topu yere bir göktaşı kadar güçlü çarpmıştı. Işık dalgalanmaya başladığında binlerce trol sürekli genişleyen ışık dalgalarıyla ezilmişti.

Kyra hayret içinde asayı inceledi. Trolleri yok etmek için asayı tekrar savurmaya hazırlandığı sırada üzerlerinden korkunç bir kükreme duyuldu. Kyra havaya baktı ve bulutların arasından fırlayan bir kızıl ejderhanın yüzünü gördüğünde şoke oldu; arkasında bir düzine kadar daha ejderha vardı.

Kyra onlara asasıyla saldıramadan önce ejderha pençelerini uzatıp Theon'u savurdu. Theon savunmasız yakalanmıştı ve güçlü bir darbe sonucunda havada dönmeye başladı.

Theon havada, neredeyse kontrolden çıkmış şekilde yuvarlanırken, Kyra can havliyle tutunuyordu. Theon kendini toparlamaya çalışırken kanatları ters dönmüştü ve tekrar tekrar dönüyordu ve sonunda kendini düzeltene kadar Kyra onun pullarına güçlükle tutunuyordu.

Theon meydan okur şekilde kükredi ve diğerlerinden daha küçük boyutlu olmasına rağmen korkusuzca yukarı, onu savuran ejderhaya doğru atıldı. Ejderha kendisinden daha küçük olan Theon'un geri dönmüş olmasına açık şekilde şaşırmıştı ve o daha bir tepki veremedi Theon dişlerini onun kuyruğuna geçirdi.

Theon kuyruğunu kopardığında daha büyük olan ejderha çığlık attı. Bir süre kuyruksuz şekilde uçtu, daha sonra kendini kaybedip, yüzüstü, doğrudan yere düşmeye başladı. Yerde bir çukur oluşturarak ve bir toz bulutu kaldırarak yere çakıldı.

Kyra avcunun içinde yanmakta olduğunu hissettiği asayı kaldırdı ve üç ejderha daha üzerlerine doğru gelirken asayı savurdu. Bir ışık topu fırlayıp üç ejderhanın yüzünde patlarken Kyra izledi. Ejderhalar çığlık atarak havada durdular ve sonra sarsıldılar. Kaskatı hale geldikten sonra kaya gibi dümdüz düşmeye başladılar ve sonunda ölü bir şekilde, bir patlamayla yere çarptılar.

Kyra kendi gücüne hayret etmişti. Hakikat Asası gerçekten de tek bir savurmayla üç ejderhayı birden öldürmüş müydü?

Bir düzine daha ejderha belirdiğinde Kyra tekrar asayı kaldırdı ve ejderhaların düşmesi beklentisiyle asayı indirdiğine aniden elinde korkunç bir acı hissettiğinde şaşırıldı. Dönüp baktığında gözünün ucuyla bir ejderhanın arkalarından gelmiş olduğunu ve pençelerinin elinin tersini çizdiğini gördü. Ejderha elini kesip kanatırken aynı anda Hakikat Asası'nı yakalayıp ellerinden aldı.

Kyra acıdan çok asayı yitirmiş olmanın korkusuyla çığlık attı. Ejderha uçarak asayı kendisinden uzaklaştırırken çaresiz bir şekilde izledi. Daha sonra ejderha asayı bıraktı ve Kyra asanın döne döne yere düşüşünü dehşet içinde izledi. Asa, Escalon'un son umudu yok olacaktı.

Ve artık savunması kalmış olan Kyra, kendisin parçalamaya hazır ejderha sürüsüyle karşı karşıyaydı.

BÖLÜM ON

Acele etmesi gerektiğini hisseden Lorna, kampın içinde hızla yürürken Duncan'ın adamları ona yol veriyordu. Merk yanındaydı ve Sovos da onlara katılmıştı, arkalarında da Kayıp Adalar halkından, diğerlerinden ayrılıp Ölüm Körfezi'nden tekrar karaya dönüp, çölden Leptus'u geçip oraya kadar gelmek için çıktıkları yolculukta onlara katılan adamlar vardı. Duncan'ın kendisine ihtiyacı olduğunu bilen Lorna onları kararlı bir şekilde oraya getirmişti.

Lorna yaklaşırken Duncan'ın adamlarının ona merak içinde baktığını gördü. Duncan'ın yattığı küçük açıklığa ulaşıncaya kadar ona yol vermişlerdi. Endişeli savaşçılar onun etrafında toplanıp diz çökmüştü, hepsi ölmekte olan komutanları için ciddi şekilde endişeliydi. Anvin ve Aidan'ın gözlerinin dolu olduğunu gördü. Ayaklarının dibindeki Beyaz ise bu ağır sessizlik içindeki tek sesi çıkarıyordu.

Lorna Duncan'a yaklaştığında bir el onu durdurdu ve Lorna durup ona baktı. Merk ve Sovos gerilmişti, elleri kılıçlarındaydı fakat bir yüzleşme olmasını istemeyen Lorna ellerini nazik bir şekilde onlara dokundurdu.

“Sen kimsin ve buraya neden geldin?” diye sordu Duncan'ın savaşçısı sert bir şekilde.

“Ben Kral Tarnis'in kızıyım” diye yanıtladı Lorna otoriter bir sesle. “Duncan babamı kurtarmaya çalışmıştı. Ben de karşılığını vermeye geldim.”

Adam şaşırmış görünüyordu.

“Yarası ölümcül” dedi savaşçı. “Savaş alanlarında daha önce çok gördüm. Artık iyileştirilebilecek durumda değil.”

Şimdi kaç çatma sırası Lorna'daydı.

“Vakit kaybediyoruz. Duncan'ın kan kaybından ölmesini mi istersin? Yoksa onu iyileştirmeyi deneyeyim mi?”

Savaşçılar Ra ve büyüyle yaşadıkları olaydan sonra açıkça şüpheli hale gelmişti ve hepsi birbirine bakıyordu. Sonunda Anvin başıyla onay verdi.

“Bırakın geçsin” dedi.

Adamlar kenara çekildi ve Merk ve Sovos silahlarını indirirken, Lorna aceleyle koşup Duncan'ın yanında diz çöktü.

Lorna onu inceledi ve hemen durumun iyi olmadığını anladı. Ölümün siyah aurasını Duncan'ın etrafında hissedebiliyordu ve onu daha dikkatli incelediğinde, çırpınan gözlerinden, sonun yakın olduğunu anladı. Kısa zaman sonra bu dünyadan ayrılacaktı. Ra'nın darbesi yalnızca hançer nedeniyle değil fakat hissine göre, Duncan'ın bu olayın ardında hissettiği ihanet nedeniyle de ölümcül hasar vermişti. Duncan hala onu bıçaklayanın Kyra olduğunu düşünüyordu ve Lorna onun bu yüzden artık yaşamayı istemediğini hissediyordu. Bu onun yaşam gücünü çekiyordu.

“Babamı kurtarabilir misin?”

Lorna sesin geldiği yöne döndü ve kızarmış gözleri, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıyla, umut ve çaresizlik içinde kendisine bakan Aidan'ı gördü. Derin bir nefes aldı.

“Bilmiyorum” dedi basit bir şekilde.

Lorna bir elini Duncan'ın alnına yerleştirdi ve diğerini de yarasına koydu. Kadim bir ilahi mırıldanmaya başladı ve yavaşça kalabalığa sessizlik çöktü. Aidan'ın ağlaması durdu. Lorna avuçlarından büyük bir sıcaklığın geçtiğini hissediyor, Duncan'ın hastalığıyla yüzleşiyordu. Gözlerini kapatıp tüm gücünü toplayarak Duncan'ın kaderini okumayı, neler olduğunu anlamayı, kaderin onun için neler getireceğini görmeyi denedi.

Yavaş yavaş her şey belirginleşti. Duncan'ın o gün orada ölmesi gerekiyordu. Kader böyleydi. Orada, o savaş alanında, kanyondaki büyük zaferinden sonra. Lorna onun savaştığı tüm savaşları, bir savaşçı, bir komutan oluşunu, orada, Kanyon'daki son ve en büyük savaşını gördü. Selden sağ kurtulmamış olması gerekiyordu. Selle birlikte ölmüş olması gerekiyordu. Devrimi kaderinde yazdığı yere kadar götürmeyi başarmıştı.

Kızı Kyra'nın o tarafa doğru uçmakta olduğunu hissetti, komutayı devralmak onun kaderiydi. Duncan o anda ölmesi gerekiyordu.

Fakat Lorna diz çökmüş dururken evrenin gücünü topladı ve Duncan'ın kaderinin, yazgısının değişmesi için yalvardı. Sonuçta, diğer herkes babası, Kral Tarnis'e sırtını döndüğünde bile ona gerçekten dost olmuş tek kişi Duncan'dı. Duncan, babasının onu kurtarması için ricacı olduğu tek kişiydi. Babasının hatırına Duncan'a bunu borçluydu. Ve ayrıca derinlerde, Duncan'ın hala yapacağı son bir destansı çatışma kalmış olduğunu hissediyordu.

Lorna kaderle boğuşurken mücadelenin kendisini tükettiğini hissediyordu. Hiç boğuşmaması gereken güçlerle boğuşurken içinde ruhların destansı bir savaşının koptuğunu hissediyordu. Tehlikeli güçler; kendisini öldürebilecek güçler! Sonuçta kader hafife alınabilecek bir şey değildi.

Lorna mücadele ederken Duncan'ın hayatının bıçak sırtında olduğunu hissetti. Sonunda bitkinlik içinde kapandı, soluk soluğa kalmıştı ve o anda cevap geldi; bu hem bir zafer hem de bir kayıp içeriyordu. Duncan'ın hayatı uzatılacaktı fakat yalnızca kısa bir süre için! Son bir savaşta yer almasına, kızının yüzünü, gerçek kızını tekrar görmesine ve onun kollarında ölmesine izin verilecekti. Hiç olmazsa bu da bir şeydi.

Kendini iyi hissetmeyen Lorna sarsıldı, savaştığı güçler ona ağır basmıştı. Avuçları yanıyordu ve sonunda bir kıvılcım oldu, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu ve kıvılcımın şiddetiyle geriye fırladı. Birkaç metre uzakta sırtüstü yere indi.

Merk onu hemen kaldırdı. Lorna diz çökmüş dururken zayıftı ve soğuk terler dökmüştü.

Birkaç metre ötede Duncan kıpırtısız yatıyordu ve Lorna çağırılmış olduğu şeyin büyüyle aşırı güçlü hissediyordu.

“Leydim, neler oldu?” diye sordu Anvin.

Lorna zihnini temizlemek, söyleyecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

Sessizlik içinde Aidan ilerledi ve çaresiz bir halde karşısına dikildi.

“Babam yaşayacak mı?” diye yalvardı. “Lütfen, söyle bana.”

Bitkinlikten bayılmak üzere olan Lorna, bayılmadan önce başıyla zayıfça onaylayabilecek kadar enerjisini topladı.

“Yaşayacak evlat” dedi. “Fakat çok uzun değil.”

BÖLÜM ON BİR

Aidan utanç içindeydi, ne kadar denese de kendini ağlamaktan alamıyordu. Yalnız kalabilmek umuduyla, diğerlerin adamların gözyaşlarını görmemesini dileyerek kampın uzak ucunda, alanın dışında bir mağaraya kadar gitmişti. Yalnızca Beyaz yanında oturmuş inilti benzeri bir ses çıkartıyordu. Gözyaşlarını durdurabilmeyi diledi fakat başaramadı, babasının yarasının acısı ağır basmıştı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.